Szalai Borbála

Férjhez ment a cincér lánya

Szalai Borbála

Férjhez ment a cincér lánya

Válogatás gyerekeknek mindenféle állatokról

Beregszász, 2005

A könyv megjelenését a

NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTÉRIUMA

támogatta

Kiadja a Kárpátaljai Magyar Pedagógusszövetség
Tankönyv- és Taneszköztanácsa

A kiadásért felel: *Dr. Orosz Ildikó*

Felelős szerkesztő: *Gönczy Sándor*
Szerkesztette: *P. Punykó Mária*

Illusztrációk: *Jankovics Mária*

© Szalai Borbála, 2005

Kereskedelmi forgalomba nem kerül

Надруковано:
СП “ПоліПрінт”, м. Ужгород, вул. Тургенєва, 2.
Зам. 168. Тираж 1000.

Dallal lesz a szívünk tele…

Szalai Borbála mondókáit, verseit, úgy fújják a kárpátaljai kisiskolások, akár a népmeséket, gyermekjátékokat. Nemzedékek nőttek fel költészetén, neve már-már fogalommá vált, összefonódott vidékünk magyar gyermekirodalmával. Nem múlhat el iskolai ünnepély, nem szerkesztődhet gyermekvers-antológia Szalai-vers nélkül.

Szűkebb szülőföldjén kívül is ismerik és szeretik, műveivel jelen van a Kárpát-medencében magyarul megjelenő olvasókönyvekben, szöveggyűjteményekben, gyermeklapokban.

Jelen gyűjteményébe legújabb verseit, meséit válogatta Szalai Borbála. Korábbi köteteiben is a természeté, a gyermekeket körülvevő állatvilágé a főszerep, ám most kizárólagosan az állatokról – madarakról, bogarakról, a velünk együtt élőkről vagy éppen távoli vidékek titokzatos lakóiról – szól valamennyi mondóka, vers, mese. A költőnő kedveli a tréfás verseket, a mondókákat, a kiszámolókat, a szójátékra épülő nyelvi megoldásokat. Vidám, rímes, játékos mondókái kiválóan alkalmasak nyelvgyakorlásra, az esetleges hangképzési, kiejtési hibák kiküszöbölésére, így egyaránt haszonnal forgathatják óvónők, tanítónők, már olvasni tudó kisiskolások vagy éppen unokájukkal játszadozó nagyszülők.

Szalai Borbála valamennyi írását átszövi az élet-és a gyermekszeretet. Nem lehajol a gyerekekhez, hanem közéjük ül játszani, mesélni, mókázni, s észrevétlenül rányitja szemüket anyanyelvük szépségeire, gazdagságára, zenéjére.

Ha Szalait olvasunk: *„Dallal lesz a szívünk tele”*…

A szerkesztő

Hegedűszó

Hol volt, hol nem,
réges-régen –
kerek erdő közepében,
élt egyszer egy
öregember,
S szakálla volt, mint a kender…
Ott éldegélt
egymagában
nádfedeles kunyhójában…
Apó mégsem
unatkozott,
folyton tett-vett, fúrt-faragott:
hol kisszéket,
hintalovat,
nyárfateknőt, fakanalat,
etetőt meg
madárházat,
fűzfasípot, több mint százat…
Hát egy napon
jávorfából,
annak is a legjavából,
kifaragta
hegedűjét
s rózsafából
nyirettyűjét…
Amint kész lett
szárazfája,
tüstént négy húrt szerelt rája.
E négy húron

járt a vonó –
s áradt a szép hegedűszó…
Ezt csodálta
rigó, tücsök,
pacsirta a vetés fölött,
erdő, mező
ezt hallgatta,
majd egy szellő szárnyra kapta…
Szárnyra kapta,
repült vele –
s dallal lett a szívünk tele…

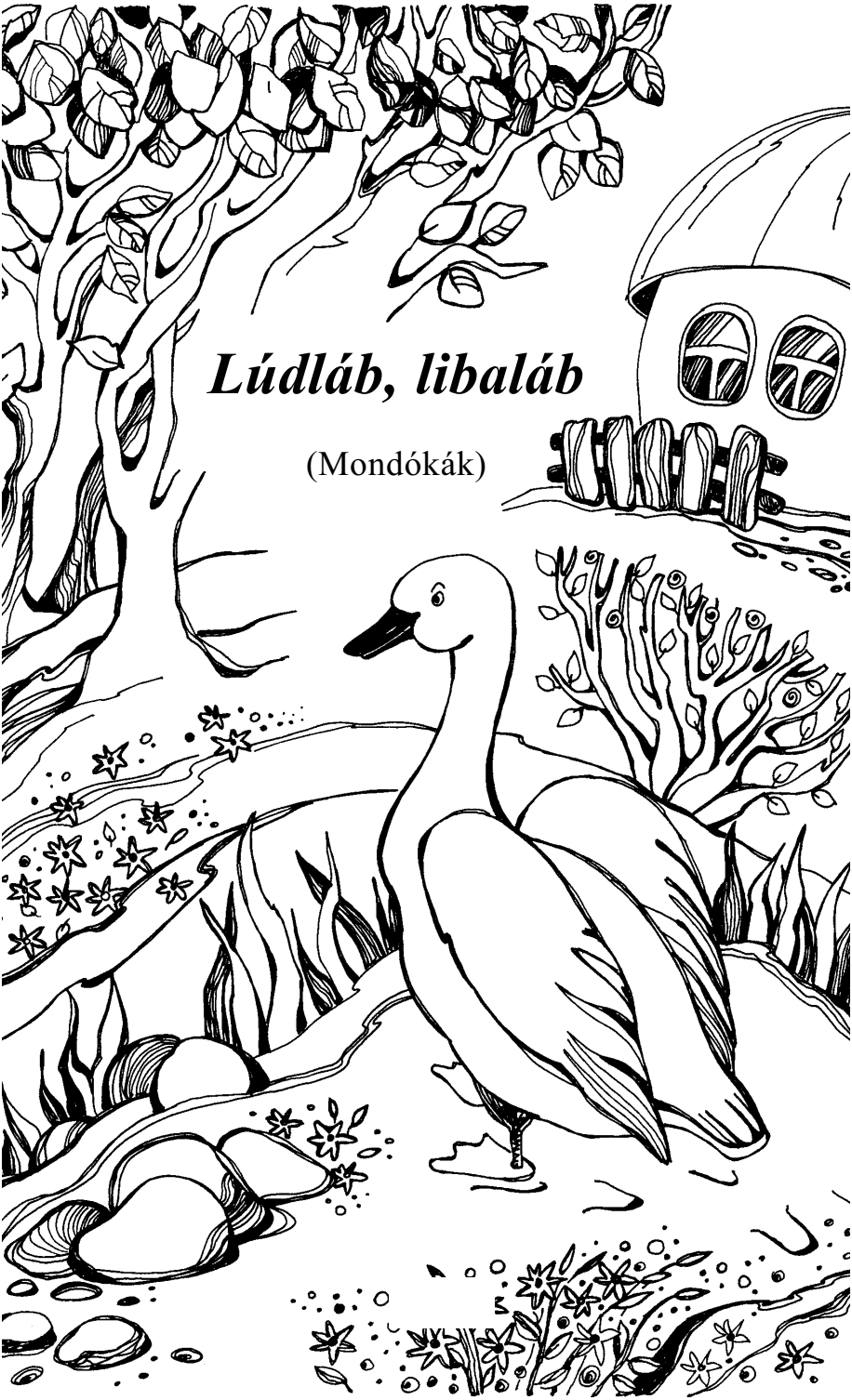

Lúdláb, libaláb

(Mondókák)

Kút, kút

Kút, kút, kerekes,
kakastaréj, de veres!
Meg is mondom, ha akarod:
két kis kakas hajba kapott
kinn a szemétdombon,
sárga pitykegombon…

Gá-gá, a gúnár

Sokat evett – gá-gá – a gúnár.
Teli begye – gá-gá – félreáll.
Egye-begye, nagy a begye.
Hogyan vigye? Hová tegye?
– Gá-gá – a gúnár.

Rice-ruca

Kilenc véka, rice-ruca,
kukorica.
Szemelgeti kilenc ruca,
rice-ruca.
Hess el innen, kilenc ruca,
rice-ruca,
mert elfogy a kilenc véka
kukorica!

Megy a gácsér…

Megy a gácsér
a vásárra,
szaporán lép
csupasz lába.
A vásáron
mi a dolga?
Csizmát venne
bíz, ha volna!
Piros csizmát,
bőrcsizmát,
hogy ne járjon
mezítláb!

Lúdláb, libaláb

Nem fázik a
liba lába,
mezítláb jár
télben, nyárba.
Lúdláb,
libaláb,
sosem fázik
mezítláb.

Ihaj-csuhaj!

Ihaj-csuhaj,
áll a bál.
Farsangozik
a gúnár.
Gúnárnéval táncot rop:
csárdást is meg
foxtrottot.

Ponty, ponty…

Ponty, ponty,
tükörponty,
fejebúbján
nincsen konty.

Furfangos öreg kos

Azt mondják, az
öreg kos
furfangos,
túl okos.
Nemcsak szarva,
az esze is
igen-igen
csavaros.

Cini-cini, kisegér

Cini-cini, kisegér,
lapátfogad mennyit ér?
Jókorára nőtt e fog!
Szádba se fér, láthatod!

– Lapát fogam sokat ér! –
feleli a kisegér. –
Még a fát is megrágom!
Hadd legyen nagy! Nem bánom!

Boci, boci, tarka!

Boci, boci, tarka!
De hosszú a farka!
Ez a tehén
legyezője,
ezzel jár a
legelőre!

Kecskegyerekecske

Hogyha fázik,
ha didereg
a kicsike kecske,
kecskegyerekecske –
a szekrényből
előkerül
a jó melegecske
új kecskebekecske.

Rókaparóka

Hiába is vedlik,
nem búsul a róka.
Vedlett bundát pótol
a rókaparóka!

Póknagyapók

Jó öreg lehet már,
hogyha nagy a pók.
Így hát a nagy pókok
mind póknagyapók.

A dühös kabóca

Óca-póca-lóca –
dühös a kabóca:
őkelmének
nem jutott
frissen sült
lapóca!

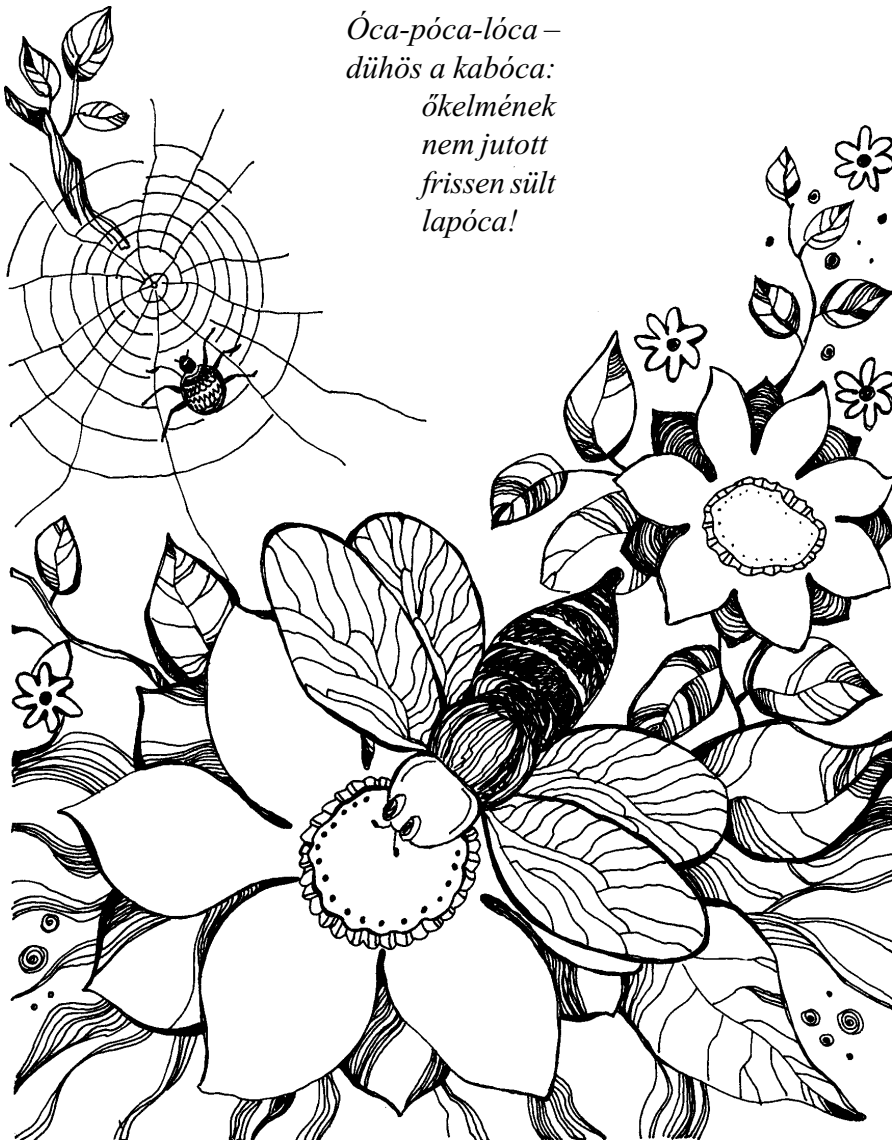

Libagaliba

Egyszer jó nagy
bajba került
a tarka liba...
Azóta lett
a libabaj
libagaliba.

Hangos
a kert sarka…

Cini-cini-cinke

Cini-cini-cinke,
sárga gyolcs az inge.
Sapka is van rajta,
simléderes fajta.
Fekete nadrágban
grasszál télen-nyárban…
Hogyha bogarászik,
zakója is látszik.
Divatos kis ujjas,
kívül-belül tollas.
Jól melegít télen:
hóban, fagyban, szélben…
Topánkája nincsen! –
Nem adják azt ingyen!
Mit ér hát ruhája,
ha csupasz a lába?!

Cinkebeszéd

Régóta ismerem
Icinykét-Picinykét,
a sárga mellénykés
szorgalmas kis cinkét.

Hisz a múlt tavasztól
kertünkben tanyázik:
gyümölcsfák gallyain
kajtat, bogarászik.

Szüntelen keresgél,
ágról ágra röppen,
s valamit énekel
cinkenyelven közben.

„Van kukac! Van kukac!” –
így szól ez az ének,
tudom, mert értem én
a cinkebeszédet!…

Fecskefészek épül

Az udvari eresz alatt
fecskefészek épül…
Ficseriék Fercsi fia
házasodni készül.
Kalákában serénykedik
Fercsi rokonsága,
hogy mielőbb elkészüljön
az ifjú pár háza.
Fel is épült az új otthon
mire jött az este,
férj-urával itt lakik majd
a fecskemenyecske.
Fercsikének Fecske Fáni
választott arája,
Ficseriné, az anyósa
igen büszke rája.
Fáni a szép új otthonát
béleli pihével,
hisz a nyáron benépesül
fecskecsemetékkel…
S ha kikel majd a tojásból
négy-öt pici fecske –
nagymamájuk legyecskékről
mesél nekik este…

A kisfecskék

Fecskemama,
fecskepapa
eteti a fiait…
Szúnyogokat,
legyecskéket
kap ebédre
mindegyik.
Gyorsan felnő
az öt buksi,
egykettőre
szárnyra kap,
s cikázva száll
a magasban,
az azúrkék
ég alatt…

Verebek

Gesztenyefa tetejét
ellepte vagy száz veréb:
csiripelnek, hangoskodnak,
éktelen nagy lármát csapnak.
Nini! Jön egy fedett autó!
Kinyílik az üzletajtó:
hordják a friss kenyeret
(néhány morzsa lepereg)...
Erre vártak a gesztenyén
hangoskodó verebek...

Veréböröm

Napok óta szürke minden,
köd takarja a napot…
Azt se látni, mikor gyújtják
mécsüket a csillagok.

Gyümölcsfáink pőrén állnak,
lombjuk lehullt réges-rég…
Csupasz ágon borzolt tollal
kesereg egy kis veréb.

Hol lelhetne pár szem magot,
hiszen ma még nem evett?!
S amint búsong, egyszerre csak
meglát három verebet:

ott a lugas legtetején
két fürt szőlő ottmaradt,
éppen ezen osztoznak most
lármázva a madarak.

Oda röppen a kis buksi,
most már ő sem kesereg:
aszalt szőlőt szüretelnek
a szürke kis verebek!

Madárbeszéd

Ha a tavasz közeleg –
minden madár hangosabb,
nem is nehéz megérteni
ilyenkor a szavukat.
Azt mondják a cinegék:
„Kotródj el, tél,
mielébb!
Nem látod, hogy
jön a tavasz?
Nyitni kéne!
Nyitni kék!”
A pipiske így fütyül:
„Nini, a tél
menekül!
Szedi már a
sátorfáját!
Lesz teli csűr,
teli csűr!”
Hát a buksi verebek?
„Csiribiri,
de remek!
Gondoltak a
kutyák egyet,
s mind megeszik
a telet!”
Szántásokra varjú száll,
kukacot még nem talál,
ezért aztán hét határra
rekedt hangon kiabálja:

„Jaj, de kár,
jaj, de kár!
Jöhetne a tavasz már!”

„Szarkaságok”
(Szarka-mondókák)

1.

Hangos a kert
sarka:
csatarál a
szarka…
Felröppent egy
gallyra –
s palintázik
rajta…
Illeg-billeg
farka –
hol jobbra, hol
balra,
büszke rá a
szarka:
de szép tarka-
barka!
Csatarál a
szarka…
Sose fakad
dalra –
nem való a
hangja
madár ének-
karba…

***

2.

Azt mondják, a
szarka,
az a tarka-
barka –
olyan madár-
fajta,
melynek ragad
marka…
Ezért maradt
rajta,
hogy tolvaj a
szarka!…

***

3.

Vígan csörög
Szarka Szilárd.
Őkelmének
nincsen búja!
Szarkalábán
szarkacsizma
s azon peng a
szarkantyúja!…

***

4.

Ki hintázik ott a kertben
a diófa legtetején?
Szarka Szergej meg a neje,
rikácsoló Szarka Szerén.
Élvezik a magasságot,
szarkakeblük csak úgy dagad…
Csoda hát, hogy irigykedve
nézik őket a madarak?
Gúnyorosan összesúgnak,
egyre csak azt hajtják, mondják:
„Nézzétek már, Szarkáéknak
Isten hogy felvitte dolgát!…”

Sirályok

Az Ungon itt vannak
újra a sirályok…
Éhesen keresnek
segítő barátot.
Kevéske eledelt
vijjogva koldulnak,
egyetlen falatért
víz alá lebuknak.
Suhannak, villódznak
ezüstös-fehéren,
látványos bukfencet
vetnek a napfényben.
Röptüket csodálva
a hídon megállok:
köröttem sikongnak
az éhes sirályok.
– Hoztam ám valamit!
Gyertek csak közelebb!
Megmaradt uzsonnám
szétosztom köztetek…

Taliga-galiba

Volt egyszer egy
pelikán,
sohasem ült
taligán…
Peli-peli-pelikán –
sohasem ült taligán.

– Ha volna egy
taligám –
gondolta a
pelikán –,
tali-tali-taligán
taligáznék ezután.

Kerített egy
taligát…
Taligával
galibát!
Gali-gali-galibát:
Ki tolja a taligát?!

Ha tolná a
pelikán –
nem ülhetne
taligán…
Így a peli-pelikán
máig sem ült taligán…

A pelikán

Fura szerzet
a pelikán:
bőrtarisznya
csüng a nyakán.
Nem is nyakán,
csőre alatt –
ebbe fogja
be a halat.
Merettyűnek
ezt használja…
Kilókra rúg
a zsákmánya…
Így halászik
hát a gödény –
a pelikán –
magyar nevén.

Gólya-terefere

– Hosszú lábú gólyagyerek,
áruld már el, mi a neved?
– Az én nevem Kelep Elek,
mert én mindig kelepelek…
– Van-e neked kistestvéred?
Meleg-e a gólyafészek?
– Van nekem egy kicsi húgom,
a nevét is elárulom.
Velem együtt ő kelepel,
a neve meg: Kelep Etel.
Gólyafészkünk tágas, meleg,
kényelmesebb nem is lehet.
– De miért nincs rajta tető?
Megáztok, ha jön az eső!
– Ne félj, meg nem ázunk soha!
Gólyamamánk nem mostoha!
Szárnya úgy véd, mint a sátor!
Eshet eső, zúghat zápor!

Rokonok

Vendégségbe
invitálta
gólyánkat a marabu.
– Azt beszélik,
rokonom vagy,
s most, hogy látlak, mar a bú.
Milyen rokonság
van köztünk?
Ésszel föl nem érhetem!
Te frakkot hordsz,
piros csizmát…
Ilyen hírből sincs nekem!
A toll-inged
olyan fehér,
akárcsak a patyolat.
Az én fejem,
nyakam csupasz,
nem látsz rajta tollakat.
Irigyellek,
hogy falun élsz,
házkémények tetején,
s otthonodat
nem hagyod el,
csakis télvíz idején.
Ámde téged
visszavárnak,
ha a tavasz közeleg,
hogy megannyi
fiókával
népesítsd be fészkedet!

A gólya meg a békák

Divatos a gólyamadár:
tulipiros csizmában jár,
fekete a kiskabátja,
patyolat ing megy alája.
A brekik őt így ismerik…
Futnak is, ha megjelenik!
Elnémul a békazene:
nincs kutykuruty, nincs brekeke.
Lapulnak a káka tövén,
így járnak túl gólyánk eszén.
De amikor hazarepül,
a brekinép újra derül…

Ihaj, csuhaj, diridom!

Férjhez ment a cincér lánya

Férjhez ment a
cincér lánya,
hőscincérnek
lett a párja.
Cimba-cimba-cimbalom,
áll a lagzi, vigalom!

A násznépnek
jó a kedve,
vigad, táncol
önfeledve…
Cimba-cimba-cimbalom,
van muzsika, vigalom!

Két kabóca
meg a párja
bokázva a
csárdást járja…
Ihaj, csuhaj, diridom!
Ez aztán a vigalom!

Négy szúnyogpár
lép a körbe:
keringőt lejt
körbe-körbe…
Cimba-cimba-cimbalom,
perdülj, fordulj, angyalom!

Szól a tüzes
tropotyánka –*
százlábú megy
most a táncba…
A százlábú, diridom,
cimba-cimba-cimbalom!

Szólóban jár
tropotyánkát,
fürgén szedi
a száz lábát…
Cimba-cimba-cimbalom,
szólót táncol, diridom!

Ha elfárad
ötven lába,
a többivel
tovább járja…
Ihaj, csuhaj, diridom!
Ez aztán a vigalom!

---

* tropotyánka – Kárpátaljai ruszin népi tánc. Rezgő csárdáshoz hasonló. A táncosok tánc közben egész testüket rázzák.

Jánosbogár

Van egy bogár –
csodabogár:
éjjel-nappal
lámpással jár.

Esténként a
rétre ballag,
vidám tücsök-
zenét hallgat.

Ha véget ér
a muzsika,
tücsök úrral
indul haza.

Elkíséri
otthonáig –
ösvényeken
ő világít…

Mert hát ő a
jánosbogár,
aki mindig
lámpással jár…

Dongó Dani danája

Dingő-döngő
Dongó Dani
dedós danát,
dajkadanát
dúdorászik derűsen.
Darázs Dömét
dédelgeti,
dajkálgatja.
Döme dünnyög,
duzzog, dohog
dühösen.
Daccal dongja
dajkájának:
– Darázsfinak,
daliának
dehogy dukál
dedós dal!
Dalolj, Dani,
diadalról,
deli, délceg
darazsakról,
dicső darázs-daliákról
dongódalt!

Darázscsípés

Nem visznek a darazsak
fullánkjukon parazsat.
De ha megcsíp a darázs –
éget, akár a parázs!

Szitakötő

Szitakötő, mi a szakmád?
A nevedet miért adták?
Nincs műhelyed, nincs szerszámod?!
Vígan éled a világod!

Egész nyáron mást se csinálsz:
vizek fölött csapongva szállsz.
Ide rebbensz, oda repülsz,
kákalevél szélére ülsz:

s onnan hiún, gyönyörködve
kandikálsz a víztükörbe.
Tetszelegve nézed magad:
meglibbented kék szárnyadat.

Szitakötő hogy lettél hát?
Nem tudsz kötni szitát, rostát!
E szakmához mit sem értesz!
Hogy jutottál hát e névhez?!

Az én kis prímásom

Egy magányos
tücsökprímás
udvarunkba költözött…
Sose láttam
a kis zenészt:
ott bujkált a fű között.

Ám amikor
jött az este,
s kihunyt a fény mindenütt:
tücsök úrfi
hangolgatni
kezdte már a hegedűt.

Minden este
elővette
csodálatos hangszerét,
muzsikáját
szellő vitte,
röpítette szerteszét.

De a minap
bárhogy vártam:
hallgatott a kis tücsök…
Talán bizony
szegénykémnek
nyirettyűje eltörött?

Vagy a zápor
szaggatta szét
hegedűje húrjait?
Mi van vele?
Mért nem zenél?
Hová tűnt el? Hol lakik?

Meglehet, hogy
hangszerével
ki a rétre költözött,
s ott a tücsök-
zenekarban
hegedül a fű között.

Mit csinál a tücsök télen?

Lopakodva oson a tél,
mindent ködbe bugyolál,
hártyát terít pocsolyákra,
hópelyheket hint, szitál.
Tücsökprímás megneszelte,
hogy jön a tél, közeleg:
fürgén bebújt kuckójába...
Ott van most a jó meleg!
Ücsörög hát, ámde tétlen
így sem tölti idejét:
javítgatja, reparálja
elnyűtt, kopott hangszerét.
S ha rendben a hegedűje,
ne higgyétek, hogy lazsál:
napokon át kottát másol,
új tücsökdalt komponál…
Tavaly óta kuckójában
működik a zenede,
tőle tanul hegedülni
minden tücsökcsemete.
S hogy mit tanult a sok prücsök,
milyen szépen muzsikál –
meghalljátok, ha a rétre
újra visszatér a nyár.

A pók

Nyolc végtagja
van a póknak…
Pont néggyel több,
mint a lónak.
Ebből biztos
kéz a fele –
kapaszkodik
pókunk vele…
Ha mi négykézlábon
járunk –
munkában van
kezünk, lábunk.
A pókok meg
nyolckézlábon
közlekednek
a pókhálón:
négy kezükkel
kapaszkodnak,
négy lábukkal
rugaszkodnak.
A nyolc végtag
jól jön nekik:
négy kezüknek
négy láb segít…
Erejükből
bőven futja:
hisz a zsákmányt
kézzel-lábbal
pókhálóval
kötik gúzsba…

Zümi-zümi meg a tündérrózsa

Zümi-zümi, a piciny méh
jókor ébredt.
Úgy gondolta, a nagy tónál
gyűjt ma mézet.
A tóparti virágokat
sorra járja,
s nektárjukat mind begyűjti
tarsolyába.
Zsongva szárnyalt Zümi-zümi
át a réten,
a nap fénye pont akkor folyt
szét az égen –
néhány cseppje csillogva hullt
le a tóra…
Fel is ébredt álmából a
tündérrózsa:
zöld köntösét víz tükrére
teregette,
lassan tárult fehér bársony
sziromkelyhe.
Zümi-zümi a legjobbkor
ért a tóra:
mézillatot lehelt a szép
tündérrózsa…
Piciny méhünk nem sokáig
tétovázott:
munkájához döngicsélve
hozzálátott.
Gyűjtögette a virágport,

szedegette –
meg se látta, hogy este lett,
sötét este…
– Jaj, mi lesz most?! – sopánkodott,
siránkozott. –
Éjszakára menedéket
kitől kapok?!
Megszólalt a tündérrózsa:
– Maradj velem!
Hajlékul a fehér kelyhem
átengedem.
Éjszakára szirmaimmal
betakarlak,
álomba is elringatlak,
elaltatlak…
Így maradt ott Zümi-zümi
éjszakára,
tündérrózsa kelyhe volt a
meleg ágya…

A báli cipő

Farsang az a bál évadja…
Földünk apraja
meg nagyja
ilyenkor jár
mulatságba –
s táncol, míg csak
bírja lába…
Százlábunk is
bálba menne,
ha jó báli
cipőt lelne:
kényelmeset,
szépet, puhát,
hogy ne törje
fel az ujját.
Jelentkezett is
egy varga:
a száz cipőt
ő megvarrja…
Van szép piros
szattyánbőre,
csatos cipőt
varr belőle…
Suszterünk
nem tétovázott,
munkájához
hozzálátott…
Nem telt bele
hosszú idő –

kész lett a száz
báli cipő…
Százlábunknak
kedve támadt:
fel is húzta
mind a százat…
Így toppant a
bálterembe,
s táncra perdült
önfeledve…
Az ám! De egy
idő múlva
fájni kezdett
sarka, ujja…
Csupa hólyag
lett a lába…
Kibicegett
sántikálva…
A száz cipőt
mind lerúgta…
Hol van a baj —
tudva tudta…
Az a pimasz
kópé varga,
az sodorta
őt a bajba:
nem mondta
az alávaló,
mely cipő mely
lábra való…
S bár eltelt már

jó sok idő –
százlábunkon
ma sincs cipő…
Pedig ma is
jár a bálba,
s hogy a lába
meg ne járja –
fuszeklit húz
inkább rája…

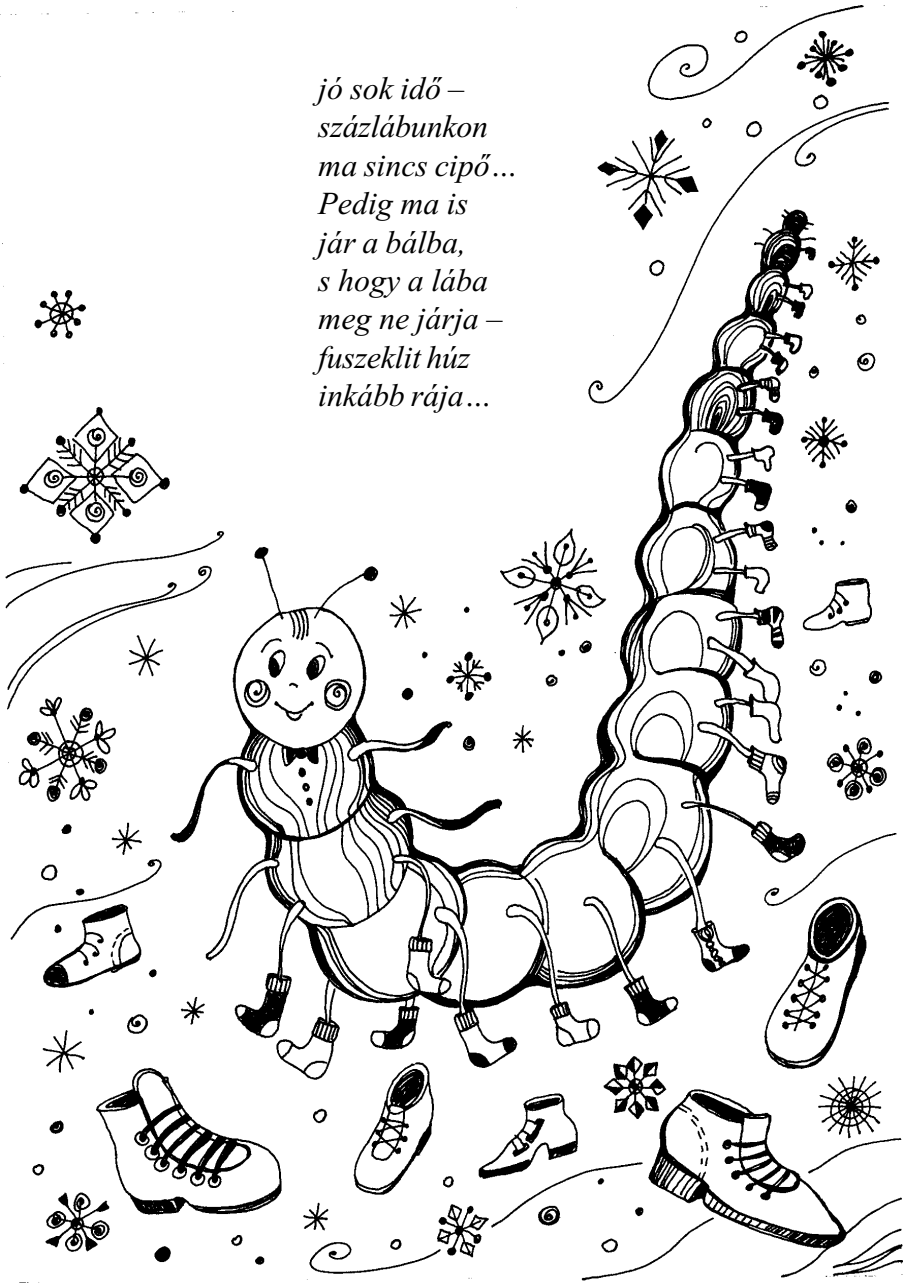

Kurta történet

Kirepült a
KÉRÉSZ,
bekapta a
KÁRÁSZ,
az az éhen-
KÓRÁSZ…

Kurta e történet!
*Mint a kérészélet***.**

Népesebb lett a világ

Kakasszó

Öregapám
ágyfejénél
sohasem állt vekkeróra,
felébredt ő
pirkadatkor
harsány hangú kakasszóra.
Kendermagos
kiskakasunk
elsőnek kelt minden reggel –
s egy jó nagyot
kukorított
kacskaringós vidám kedvvel.
Felkeltek a
napsugarak,
beragyogták a világot,
harmatcseppben
mosakodva
álmot űztek a virágok…
Az ébredő
reggel láttán
megkondult a toronyóra…
Új nap köszönt
a világra,
új nap virradt kakasszóra.

Kinek van igaza?

Hol volt, hol nem, réges-régen…
Hogy mikor – már nem tudom.
Élt egyszer egy tarka kakas
a zöld gyepes udvaron.
Korán ébredt minden reggel,
s kukorított jó nagyot…
Ilyen zengő érces hangot
kevés kakas hallatott!
Napközben csak járkált, sétált
fel-alá az udvaron,
szivárványos fényes tolla
meg-megcsillant a napon.
Zsongó dongót hajkurászott,
csipegetett zöld gyepet,
kapirgált a szemétdombon,
tán réztallért keresett.
Fél szemével hunyorogva
fürkészte a kék eget,
s fönn termett a kakasülőn,
hogyha jött a szürkület.
Így éldegélt kiskakasunk,
így teltek a napjai…
Hát egyszer egy nyári reggel
elétoppan a Csacsi:
– Tetszik vagy sem, kakas komám,
meg kell végre mondanom:
egyedüli mihaszna csak
te vagy itt az udvaron!
Pirkadatkor kukorékolsz,

mikor mások alszanak…
Felvered az embereket,
még a nap is felriad!
Egész nap meg mit se csinálsz,
pedig bőven van dolog!
Nem szégyelled, nem röstelled,
hogy a napot így lopod?!
– Csiba, Csacsi! – így a kakas. –
Nincsen, komám, igazad!
Én már akkor talpon vagyok,
míg mások még alszanak!
Hiszen az én feladatom
– te magad is jól tudod –,
kakasszóval ébreszteni
a világot, a napot!

***

Erről szólt hát kettejük közt
a reggeli nagy vita –,
azt meg ti döntsétek most el:
kinek is volt igaza…

Kokas Kálmán kalapja

Kokas Kálmán
kakasülőn
komor képpel kuporog.
Kitől kérjen
kobakjára
kackiás kis kalapot.
– Kendnek, Kálmán,
kalap kéne? –
kuncog Kakukk Kelemen. –
Kobakfedőt
kalapossal
készíttessen Keszthelyen. –
– Kalapossal
készíttessek? –
kérdi komor kakasunk. –
Kalapvarrás
kincsbe kóstál!
Kölcsönt kitől kaphatunk?
– Kár, Kálmánkám,
keseregned! –
kacag Kacsa Kleofás. –
Kotkodáné
kalaposnő!
Kreálhatna
kis kalapot,
kunkorodó karimást!…

A kakas meg a róka

Kikiri, a tarka kakas
fogta kicsi batyuját,
s útnak indult, hogy megnézze,
milyen is a nagyvilág.
Átröppent a kerítésen —
még csak alig hajnallott,
a pirkadat éppen akkor
hintette a harmatot.
Mezőkön ment kis kakasunk,
patakparton mendegélt,
s mikorra a nap felébredt,
már az erdőszélre ért.
A nagy úttól elfáradva,
gondolta, hogy megpihen,
s a legelső tölgy ágára
– huss! – fölröppent sebtiben.
Szunyókált is volna talán
kis kakasunk, Kikiri,
hogyha mézesmázos hangon
rá nem köszön valaki:
– Szép jó reggelt! – így a Róka.
– Én vagyok, a cimborád!
Tudod-e, hogy tegnap óta
minden állat jó barát?
Kutya-macska, farkas-bárány
nem ellenség ezután!
Te se félj hát többé tőlem,
fényes tollú pajtikám!
Jöjj le onnan! Légy vendégem!

Hoztam finom reggelit!
Egy asztalnál falatoznak,
akik egymást tisztelik!…
„Ó, te álnok, ravasz Róka!
Tudom, miben sántikálsz –
gondolta a tarka kakas –,
az eszemen túl nem jársz!”
Kis ideig törte fejét,
s terve máris készen volt…
S hogy a Rókát megtévessze,
nyájas hangon válaszolt:
– Meghívásod, Róka koma,
elfogadom szívesen,
csak, tudod, az útitársam,
az is itt van énvelem…
Ott alszik a fa odvában…
Költsd fel Bodrit szaporán,
s hívd meg őt is! Hadd legyen ott
a baráti lakomán!
– Mit is mondtál? Itt van Bodri?!
Mért nem szóltál hamarabb? –
szól a Róka, aztán uzsgyi! –
mint a szélvész, úgy szalad…
– Hová futsz, hé?! Hisz azt mondtad:
minden állat jó barát!
– Az ám, csak azt el nem hiszi
a te Bodri cimborád!…

A csirkekeltetőben

Reggelre a
keltetőben
fölhasadt a sok tojás…
Kikeltek a
sárga csibék!
Nosza, lett is csipogás!…
– Mi bajotok,
mért csipogtok?
Tán nincs meleg idebenn?!
Elég legyen
a sírásból!
Csiba, csibék, csend legyen!…
– Jó meleg van,
nem is fázunk –
csipogják a kiscsibék –,
azért sírunk,
mert nem mondja:
„Kot-kot, kot-kot” ez a gép!…

Kacsakölykök

Kikelt kilenc kicsi kacsa…
Ó, de büszke kacsamama!
Hápog, sápog:
– Sáp-sáp-sáp!
Népesebb lett
a világ!
Pitypangbokor lett a fészek…
De a sárga kis pihések
sipítoznak:
– Síp-síp-síp!
Nézzünk körül
egy kicsit!
Megy a kilenc kacsakölyök,
libasorban tityeg-tötyög…
Jaj, de nini! Vizet látnak!
Szaporáznak a csöpp lábak!
Mind a kilenc
vízbe toccsan –
s bukfencet vet
a habokban!

Hápi kacsa

Volt egyszer egy
kicsi kacsa,
úgy hívták, hogy Hápi.
Alig bújt ki
a tojásból,
máris tudott járni.
Pihés volt a
feje, nyaka,
szárnya, hasa, háta,
színe pedig,
mint a pitypang,
éppen olyan sárga.
Hápi kacsa
minden reggel
fölkelt kakasszóra,
kapta magát,
s szaporázva
totyogott a tóra.
Hogy a vízbe
toccsanhasson,
mindig csak azt leste…
Fürdött reggel,
fürdött délben,
jót lubickolt este.
Hát egy napon
Hápi kacsa
csodálkozva látja:
hófehér lett
nyaka, hasa,

háta meg a szárnya!
Addig-addig
mosdott-fürdött,
lubickolt a tóba –
amíg az a
szép sárga szín
mind lekopott róla.

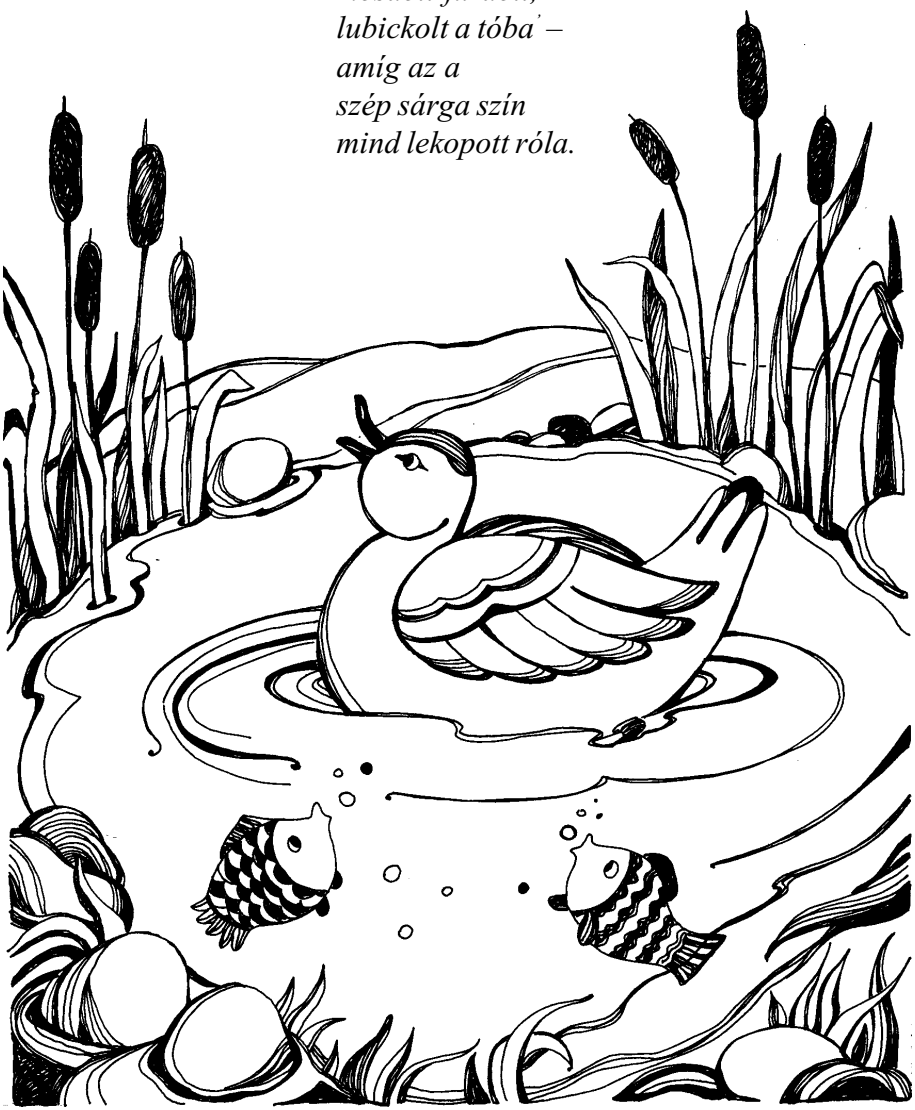

Kislibák

Sárga pihés
kislibák,
hogy tetszik
e nagy világ?
– Gi-gi-gi-gi!
Szép, remek! –
gügyögi egy
lúdgyerek. –
– Van itt napfény,
gyors patak,
kis tálkában
jó falat,
bársonyos gyep,
kéklő ég –
erre vágytunk
réges-rég.
Nem titok,
mi tagadás –
szűk volt már a
lúdtojás…
Tágasabb itt
a világ,
van sok zöld gyep,
kék virág…

Libakaland

Lenn a tavon
libacsalád
barázdálta a vizet…
Anyjuk mellett
ott pancsoltak
a sipogó kicsinyek.
Az apróság
hangoskodva
lubickolt egy darabig,
aztán anyjuk
a tópartra
parancsolta fiait.
Oly édesen
tollászkodtak
a napon a kicsinyek,
hogy hirtelen
kedvem szottyant
megfogni az egyiket.
Tyű! Dühös lett
az öreg lúd!
Megkergetett, sziszegett,
ijedtemben
azt se tudtam,
hogyan oldjak kereket!
El is kapja
szoknyám szélét
a haragos vén liba,
hogyha nem jön
idejében
s ölbe nem kap nagyapa!

Libalagzi

Lagzi készül ma minálunk,
házasodik a gúnárunk…
Liba Lindus lesz a párja,
libaólunk legszebb lánya.
Csomaggal jön minden vendég,
gyűl már a sok nászajándék!
Lúdas Matyi első tanú –
lábán libabőrből saru…
Vacsorát főz kilenc liba –
a menüvel nincs galiba:
friss csalánból lesz saláta,
útilapu töltve, rántva,
lúdhúrt adnak pecsenyének,
libatoppot csemegének,
eztán jön az est fénypontja:
a hírneves lúdlábtorta…
Ha jót ettek, ha jót ittak –
tüzes libatáncot ropnak,
s nem fog fájni libalábuk:
lúdtalpvédő vigyáz rájuk…

Libabolt

Volt egy bolt –
libabolt…
Abban minden
lúdból volt:
libacomb,
libamáj,
libazsír meg
libaháj;
töltött lúdnyak,
lúdaskása,
tollseprűnek
liba szárnya,
libamell meg
lúdzúza,
libalábból
kocsonya;
libafej,
libacsőr,
liba hátán
libabőr;
libapörkölt,
töpörtyű,
annyi pihe,
mint a nyű…
Árultak még
lúdtollat,
penna helyett
íróknak…
Volt egy bolt,

libabolt…
Az eladó
gúnár volt…
Volt vele sok
galiba –
lúdtalpas volt
a liba!…

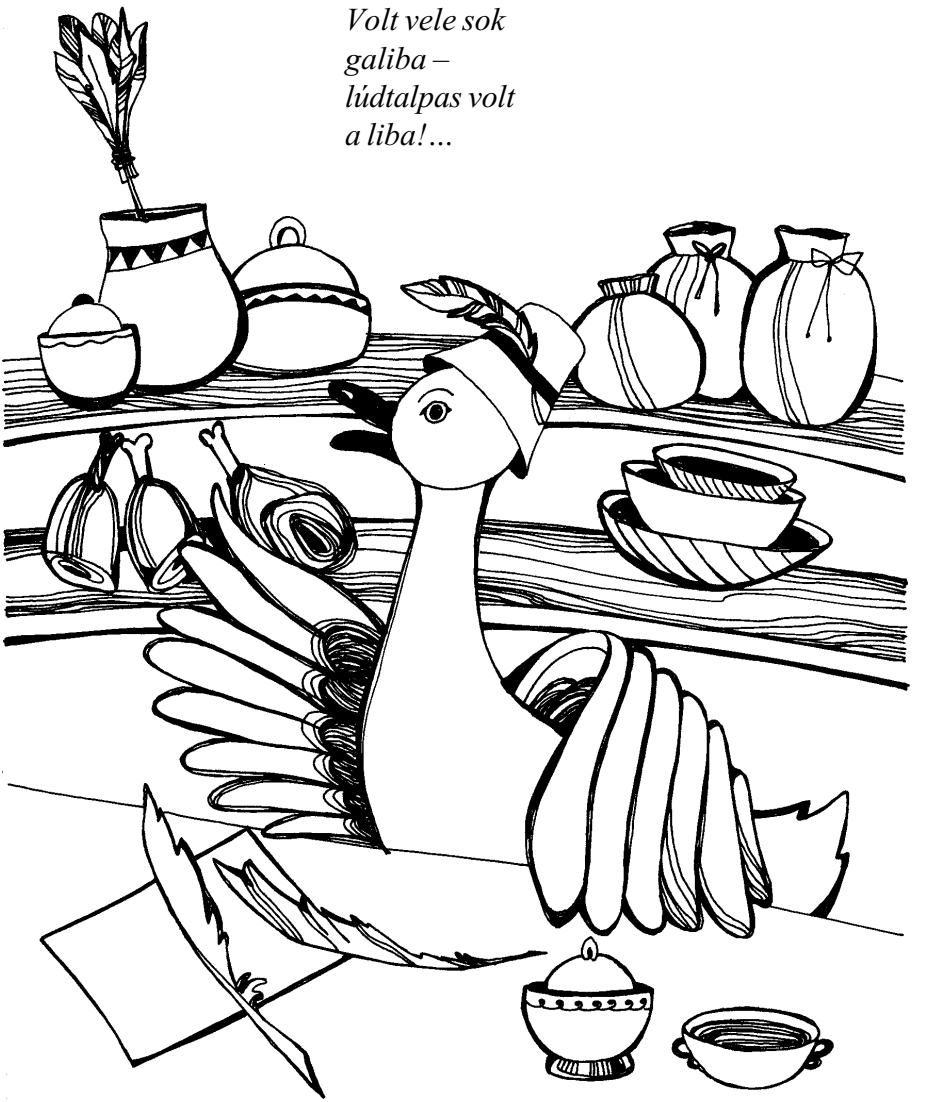

Szebb a páva

Udvarunkon fel-alá
pulykakakas sétál…
Dúl-fúl benne a harag,
tolla mered, szétáll.

Olyan, mint egy méregzsák:
földnek feszül szárnya,
s udvarunkat dühösen
barázdálja, szántja…

– Mondd már, hékás, mi bajod?!
Mondd már, mi lelt téged?
Mért forr benned szüntelen
ez a pulykaméreg?! –

– Egész világ kicsúfolt!…
Mindenki azt fújta:
„Szebb a páva, lud-lud-lud,
mint a mérges pulyka!…”

Csacsicsalád csemetéje

Túl a magas Szamárhegyen,
hol csak szamárkóró terem,
ott lakott a csacsicsalád,
ott nevelte egy szem fiát…
Érdeklődő volt a kicsi –
gondolták, még sokra viszi…
Ő volt apja szemefénye –
csacsicsalád csemetéje…
Nőtt a csacsi, növekedett,
nagy csacsivá cseperedett…
Azt mondja az apukája:
– Beíratlak iskolába.
Tanulj, fiam, okosodjál,
buta szamár ne maradjál!…
Így került az első bé-be
csacsicsalád csemetéje.
Vettek neki könyvet, irkát,
kalamárist, tollat, tintát,
hátitáskát szépet, nagyot –
s abba mindent belerakott.
Reggelenként útnak eredt
a nagy fülű csacsigyerek.
Sietett, hogy idejében
ott legyen az első bé-ben.
Gondtalanul nyargalászva
ment csacsink az iskolába.
Hátán vitte tudományát:
a hatalmas teli táskát –
mert fülesünk úgy gondolta,

a tudományt abban hordja. –
Teltek-múltak napok, hetek,
minden kicsi elsős gyerek
megtanulta a betűket –
fújta, mint az egyszeregyet…
A mi csacsink minden este
könyvét feje alá tette:
azt hitte, a tudománya
így vándorol buksijába…
Tanulni bíz nem volt kedve!
Sose tudta, mi a lecke!
Ült, csak ült a szamárpadban,
s kalimpált a füle nagyban.
Hiába járt első bé-be –
semmi se ment a fejébe!
– Iá! Iá! – ennyit tudott…
Az év végén meg is bukott…
Csacsicsalád csemetéje
ötször járt az első bé-be!
Tudomány rá így sem ragadt…
Bizony, jó nagy szamár maradt!…

Bálba készül a szamár

Jelmezbál lesz, maszkabál,
oda készül a szamár…
– Kéne egy jó maskara –
gondolja a szamara –,
olyan jelmez, amiben
föl nem ismer senki sem.
Bizony, fő most a feje,
mi legyen a jelmeze?!
Szitakötő, tulipán?
Török basa, indián?
Hófehérke, Piroska?
János vitéz, Iluska?
Róka, zebra, denevér?
Páncélinges hadvezér?
Pojáca vagy pillangó,
Mégis, melyik volna jó?…
Került jelmez rengeteg –
valóságos ruhahegy!
Tele van a csacsiház:
zsibvásár lett a lakás…
De mit ér a ruhatár?!
Tanácstalan a szamár!
Reggel óta próbálgat
maskarákat, ruhákat…
Ez tán a szebb?! Az a jobb?…
Jelmez, kellék, kavarog…
Sehogy sem tud dönteni,
mit is kéne fölvenni…
Idekapkod, odakap –

széthányva a sok kacat:
turkál köztük, kotorász,
fejtetőre állt a ház!
Összetúrva száz kellék,
az egész egy zagyvalék!
Boglya lett a ruhatár –
s áll fölötte a szamár,
áll, csak áll és habozik:
mi mihez is tartozik?!
Füle tövét vakarja…
Most fő csak a kobakja!
Még a végén lemarad,
ha tovább is válogat,
mert bizony már áll a bál,
indulnia kéne már…
Így hát nem is vacillál –
fogja magát, s mit csinál:
bármi akad kezibe –
belebújik izibe…
Első egy bő, suhogó,
buggyos török bugyogó –
felrángatja magára,
s bent is van a gatyába.
Bugyogóhoz lajbi kell!…
Kacatok közt azt is lel:
csíkos trikót, zebramezt,
persze, csak a fél jelmezt…
Mibe rejtse patáját,
hogy a csülkét ne lássák?!
Nini, ott egy cipellő! –
s ezüst topánt húz elő.

Szedtevette topánka!
Alig fért be patája!
Kicsit nagyobb lehetne –
csillagokat lát benne!…
Aztán lel egy sisakot,
szép, rostélyos sisakot,
tollat is tűz melléje –
s rányomja a fejére.
Fülét, persze, kint hagyja:
szorítja a sisakja…
Szárny kerül még hátára,
rókafark a gatyára,
s álarcát ha felteszi,
kutya föl nem ismeri!…
Nagy a csacsi öröme,
nem is néz a tükörbe.
Virágos jó kedve van,
s útnak indul boldogan.
Hetykén lépked a szamár,
libeg a bő gatyaszár…
Szól a zene, nótaszó,
táncol, a sok bálozó:
ezer jelmez kavarog,
mire csacsink betopog…
Ám amikor bevonul,
nóta, zene elcsitul:
dermedt a nagy bálterem,
tágra mered minden szem:
bámulják a szamarat,
ezt a csodabogarat…
Bizony, el is képesztő!

Mint egy madárijesztő:
zebralajbi, bugyogó,
rajta farok, lobogó,
páncélsisak, lepkeszárny,
ezüstpántos kis topán.
Hiába van maszkája,
tudja, aki meglátja:
kit rejt ez a maskura,
ki e fura figura!
Ilyen jelmezt, ugyebár,
nem vesz föl csak
NAGY SZAMÁR!

Megy a fogat, csacsifogat…

Megy a fogat, csacsifogat –
diccen-döccen jó nagyokat:
kátyús az út, csupa gödör –
csörömpöl a bádogvödör…
Tádé ül a szekér bakján,
fácántoll leng filckalapján…
Megy a csacsi, lassan lépked,
Tádét eszi a nagy méreg:
– Szedd a lábad, lusta pára!…
Mikor érünk a vásárra?!… –
szamarát így noszogatja,
ostorát is pattogtatja…
Utoléri őket Tódor…
– Hová, hová, Tádé sógor?
Lóvásárba? Oda siet? –
– Oda bíz én, oda megyek!…
Eladnám a szamaramat,
hogy az árán vegyek lovat…
Minden vágyam lovas batár –
nem kell nékem többé szamár!…

Vers egy másik Szemere szamaráról

(Az alábbi vers kiegészítés Páskándi Géza *Szemere szomorú szamara* című verséhez, amely így kezdődik: *"Szatmáron élt Szemere meg a szürke szamara…"*)

Van egy város: Szamara.
Ott is él egy Szemere…
Van neki két szamara –
szamarazhat Szemere.

Az egyik a kocsija,
melynek neve: Szamara,
szereti is Szemere,
hű kis járgány számára.

S ott a másik szamara,
a vén patás fülese,
ennek mindig nyeregben
ül a hátán Szemere.

Hogyha siet Szemere,
akkor nem ül szamárra:
a motoros Szamara
útra kész' áll számára.

Ha lerobban autója,
ha lyukas a kereke –
ott a nyergelt szamara,
szamaragol Szemere.

Tudja egész Szamara,
gondos gazda Szemere…
Nem szomorul szamara,
nem vethetik szemére…

Miért lenne szomorú
Szemere vén szamara?
Hisz gazdája, Szemere,
beíratta szumóra…

Bajnok lett ám Szemere
szürke szőrű szamara!…
Szemerének azóta
mért lenne hát szomora?!…

Nos, a város, Szamara,
büszke terád, Szemere!
Szamarai szamaraid
sose cseréld semmire!

Miért? Miért?

Óvodába jár az öcsém,
hároméves kisgyerek.
Életében sose látott
még igazi tehenet.

Szünidőben nagyapánál,
falun voltunk az idén,
s folyton csak a tehenekről
faggatott a kisöcsém:

– Mért lóbálják ide-oda
hosszú bojtos farkukat?
– Mért növesztik a fejükön
görbe, hegyes szarvukat?

– Mért mozgatják jobbra-balra
nagy, elálló fülüket?
– Miben hordják a tehénkék
illatos, friss tejüket?

Bármit kérdezett is tőlem,
mindenre volt válaszom,
sose mondtam kisöcsémnek:
„Hagyj már békén! Nem tudom!”

Ámde egyszer olyat kérdett,
hogy az állam leesett:
– Miért adnak fehér tejet
a fekete tehenek?

Elárulom, ma sem tudom,
mi erre a felelet.
Legjobb volna megkérdezni
egy fekete tehenet!

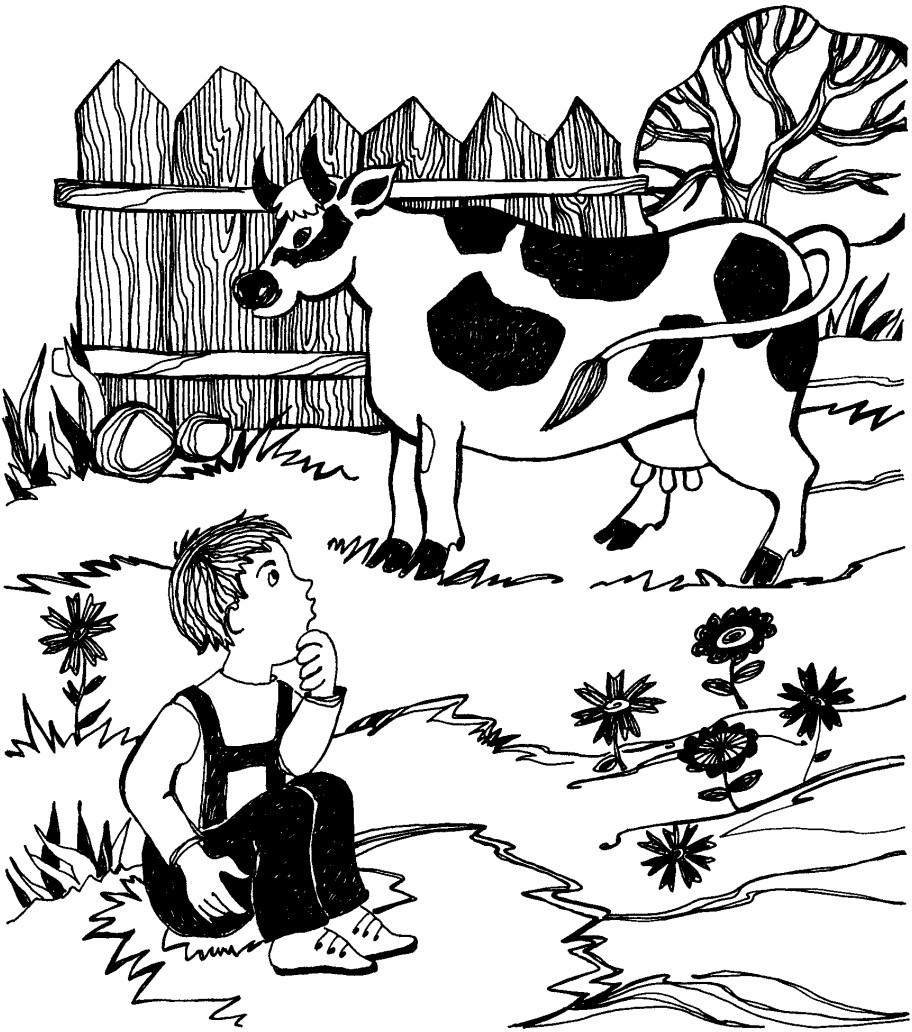

A kiscsikó

– Hallod-e, te kiscsikó,
mért nincs rajtad rézpatkó?
Miért nem kapsz abrakot?
Mért nem húzol fogatot?
– Patkó rám még nem való,
csikó vagyok, gyerekló.
De meglásd, ha nagy leszek,
rajtam is lesz hám, nyereg,
szép, sallangos lószerszám
– ilyet hord most anyukám –.
Patkóm is lesz, kopogó,
csengő-bongó rézpatkó!
Szélsebesen nyargalok,
ropogtatok abrakot,
s mint egy versenyparipa,
úgy nyerítek: Nyi-ha-ha!

Kócos, a puli

Gergő bácsi ismert juhász,
a környéken nincs is párja…
Szünidőben minden nyáron
én vagyok a kisbojtárja.

Együtt hajtjuk ki a nyájat
a harmatos legelőre,
mindig ott van velünk Kócos,
a bárányok éber őre.

Ha egy bari elcsatangol –
Kócos ugrik, szalad menten,
nem hagyja ő, de nem bizony,
hogy a juhnyáj szétszéledjen!

Minden birkát kordában tart,
ráncba szed, még szólni se kell.
Vajon Kócos e tudományt
hol tanulta, hol leste el?

Kutyaól

Új ól épült
Bodrinak..
Neve is van:
HARAP-LAK

Buksi házőrző lett

Házőrző lett Buksi kutyus…
Folyton csahol a kis butus:
Vau-vau,
vau-vau –
kell vagy nem,
ugat, csahol szüntelen.
Légy már csöndben, ó, te buta!
Látod, hallgat minden kutya!
Vau-vau,
vau-vau –
kell vagy nem,
Buksi csahol szüntelen.
Rég alszik már ember, állat!
Felvered az egész házat!
Ki látott ily hangos ebet?!
Nézd, a hold is rajtad nevet!
Ámde,
Buksi,
kell vagy nem,
csahol, csahol szüntelen.
– A holdat is megugatom!
Tudom, mi a feladatom!
Hiszen csontot azért kapok,
mert ugatós kutya vagyok!
Vau-vau,
vau-vau,
kell vagy nem,
ugat, ugat szüntelen…

A táncoló ceruza

Volt egyszer egy
kisegér,
hosszú bajszú
Balambér.
Ott lakott az
ól mögött,
sok-sok ócska
lom között.
Jól megvolt ott,
nem vitás,
mégis kellett
más lakás,
mert ha esett,
fújt a szél,
bizony, fázott
Balambér.
Elindult egy
szép napon,
s szétnézett az
udvaron…
– Hohó!
Itt a kamara!
Nyitva-tárva
ajtaja!…
Balambérunk
beoson,
s fent jár már a
polcokon.
Körülszaglász,

körülnéz…
— Tyűha! Van itt
befőtt, méz!
Mennyi finom
jó dolog!
No, itt éhen
nem halok!
Kiszemel egy
üveget:
ebben vajon
mi lehet?
Ám amikor
nekilát,
majd kitöri
a fogát…
Bosszankodik
Balambér:
– Mennyi üveg!
De mit ér?!
Hiába van
mind tele —-
ha bádog a
teteje!… –
Haragosan
jár, matat.
Minden polcot
átkutat.
– Nocsak! Ott egy
nagy doboz!…–
Belemászik,
s úgy motoz.

Feltúrta a
skatulyát.
S mit talált? Egy
ceruzát!
– Hogyha más nincs,
ez is jó!
Ez legalább
rágható! –
bölcselkedik
Balambér,
a bajuszos
kisegér.
– Várj egy csöppet,
cimbora! –
kérleli a
ceruza.
– Megmutatom,
mit tudok,
a falon hogy
táncolok. –
– Mutasd, no, de
szaporán!
Mert a fogam
fenem ám!…
Falon lejt a
ceruza
(sötét vonal
lábnyoma),
s mire tánca
véget ér,
hej, messze jár

Balambér…
Az ól mögé
menekült:
kamra falán
Cirmos ült!…
A táncoló
ceruza
ezt pingálta
hát oda!…

Macska-pereputty

Nagy a macskák pereputtya!
Hányféle van?
Az ég tudja…
Egyik-másik kezes állat:
dorombolgat,
mórikálgat.
Dörgölődzik hízelegve,
cirógatást
várva, lesve…
De van ám egy olyan csapat,
melyben tigris,
párduc akad.
S oroszlán, mert az is macska,
csak az jóval
nagyobbacska.
Fura brancs ám ez a másik:
noha macska,
nem cicázik!
Nem ismeri ez a tréfát,
hajszolva űz
zsákmányt, prédát…
Jaj! Egy macska majd' kimaradt!
Ez nem karmol,
nem is harap…
Nem kér tejet a kis csacska –
ő ugyanis:
zsákbamacska!

Macskamenü

Megkérdeztem
én a macskát:
szereti-e
a sztrapacskát.
Azt felelte
rá a macska:
menüjében
nincs sztrapacska.
Ilyet ő még
sosem evett,
szívesebben
iszik tejet…
S ha foga fáj
pecsenyére –
vadászni megy
majd egérre…

A két hős kiscica

A két kicsi cicát
meglepetés érte:
hazajött az anyjuk –
szájában egérke.
Csodálkozva nézték
a fura jószágot,
mert ilyet, bizony még
egyikük sem látott.
Kissé megszeppenve
a sarokba szöktek,
szőrük felborzolták,
sziszegtek is csöppet.
Cirmos a kis foglyot
letette a földre,
a két hős messziről
kerülgette körbe…
Az egér se volt rest –
hopp! – s kereket oldott.
Cirmos fiaira
haragosan morgott…

Csóré cicánk

A mi cicánk, Csóré,
koromfekete,
zöldessárgán fénylik
nappal a szeme.
Nyaka körül csík van,
keskeny, hófehér,
éppen úgy fest Csórén,
mint az inggallér.

Csóré cicánk nappal
pihen, szendereg,
egérre vadászni
csak éjjel szeret.
Hogy koromsötét van –
ugyan mit számít,
szeme, mint két lámpás,
éppúgy világít.

Mire a nap felkel –
Csóré hazajön,
ajtónyitást várva
ül a küszöbön.
Tudja, hogy kap tőlünk
meleg, friss tejet,
hálából ezért hoz
nekünk... egeret.

Népesebb lett a család

Népesebb lett a mi családunk,
nagyobb lett reggel óta:
mert Cirmosunkat kiscicákkal
lepte meg ma a gólya...

Nagyi a füles nagykosárban
készített nekik ágyat...
Cirmos testével melengette
az apró kiscicákat.

Ha megjövök az óvodából –
meglesem én a gólyát,
s megkérem, hogy a csöppségeknek
hozzon pár meleg pólyát...

Ki lakik a bokor alatt?

Az árva nyúlgyerekek

Hideg szél fúj,
télre jár.
Erdő, mező tar, kopár.
Bánatosan
kesereg
négy kis árva nyúlgyerek.
– Jön már a tél,
közeleg,
hol találunk zöld gyepet?
Minden dermedt,
hófehér,
lám, a rét is csupa dér. –
Megszólal a
legnagyobb:
– Sebaj, gyorsan elfutok,
azt hiszem, a
kert alatt
valami még ottmaradt. –
Jött is vissza
szaporán…
De boldog volt, de vidám!
Örült a négy
csemete –
akadt bőven csemege:
friss káposzta,
jó falat –
de jó, hogy ez kint maradt!

Tapsifüles

Szunyókál a
sombokor,
ágai közt szél kotor.
Borús az ég,
köd szitál,
Tapsifüles szundikál.
Hej, de pompás
álmot lát:
lelt egy halom káposztát.
Játékos, jó
kedve van,
ugrabugrál gondtalan…
Ám felriad
hirtelen…
Kopó csahol vészesen.
Jaj! Vadász jön,
közeleg!
Tapsifüles megremeg!
Bokor mögött
meglapul,
aztán fut, fut, mint a nyúl…
S míg a vadász
észbe kap –
a kis ügyes
Tapsifüles
árkon-bokron túl szalad…

Nyuszi Gyuszi

Frissen szántott barázdák közt
Nyuszi Gyuszi ballag…
Feje fölött pacsirta szól,
zengő trillát hallat.

Röpke szellő elragadja,
elviszi a nótát,
viduljanak dallamától
rétek, mezők, rónák.

Nyuszi Gyuszi hallva a dalt
pacsirtánkat kéri:
ezt a bűvös, zengő trillát
tanítsa meg néki.

– Kedves Nyuszi, én örömest
megtanítanálak,
hogyha ehhez átvedlenél
dalos pacsirtának…

– Sajnos, én ezt nem tehetem,
megmaradok nyúlnak…
Bunda nélkül mit csinálnék,
ha zord szelek fújnak?

Közeleg a húsvét

Nagy a sürgés-forgás
nyusziék házában:
hímeseket pingál
nyúlanyó javában…
Nyuszi Gyuszi nézi,
s azt csodálja éppen,
hogy' jár az iróka
nyúlanyó kezében.
Közeleg a húsvét,
itt lesz nemsokára,
gyűl a hímes tojás
nagy fonott kosárba…
S ha a kosár megtelt,
az lesz Gyuszi dolga,
hogy a festett tojást
mind fészkekbe hordja…

Nyúl Tamás, az óvodás

Erdőszéli bokor alján
megnyílt az új óvoda.
Tomi fiát nyúlanyó is
beíratta hát oda.

Megszeppenve nézett körül
az aprócska nyúlgyerek:
– Mama, félek, vigyél haza!
Itt senkit sem ismerek!

– Ejnye, fiam! – szólt az anyja.
– Hogy lehetsz ily gyáva nyúl?!
Itt van minden szomszédgyerek,
nézd, Tapsi is itt tanul…

Így kezdte el az óvodát
kurta farkú Nyúl Tamás…
Verset tanult, énekeket,
mint a többi óvodás…

Eljött a tél, s szól az anyja:
– Halljuk, mit tudsz, kisfiam? –
Csengő hangon kezdi Tomi:
– Trilli-trilla-trillilam…

– De hiszen ez madárnóta?!
Hol tanultad, jó gyerek?
– Óvodánkban sárgarigó
tanítja az éneket!…

No, lett erre nagy derültség!
Visszhangzott a kacagás!
Fel is húzta ám az orrát,
megsértődött Nyúl Tamás…

Amióta kinevették –
meg se mukkan sohasem…
Nem tudja őt szóra bírni
még a saját anyja sem…

Róka-móka

Ci-
róka,
ma-
róka…
Volt egyszer egy kis-
róka,
vörös bundás, ap-
róka.
Ott lakott a kis-
róka,
ahol sok a bo-
róka.
Hát mit lát az ap-
róka,
hegyes orrú kis-
róka:
Süni Sárin pa-
róka,
csupa tüske, szu-
róka.
Hüledez a kis-
róka!
– No, de csúf egy pa-
róka!
Föl nem venné egy
róka
akkor sem, ha ap-
róka!
Ci-
róka,
ma-
róka!…

Csigabiga

Kiszemelt a
csigabiga
egy szép sudár
jegenyét,
s elindult, hogy
mihamarabb
elérje a
tetejét.

Úgy gondolta:
ha felmászik
a jegenye-
fára –
egyszeriben
toronyház lesz
pici csiga-
háza…

Csigabiga háza

Csigabiga háza,
mennyit adtak érted?
Nincsen rajtad kémény,
nincsen kerítésed.
– No, biz az nem is baj,
hogy nincsen kéményem:
nem fűt az én gazdám
se nyáron, se télen.
Ezért nem is lehet
kicsalni gazdámat
azzal, hogy gyere ki,
mert kint ég a házad!
S minek a kerítés?
Egy helyben nem állok:
lakómmal szüntelen
járjuk a világot.
Egy lyukas garast se
fizetett ő értem –
hisz együtt születtünk
kinn az erdőszélen!

Emeletes csigaház

Csigáék házában
sok az emelet…
Nem vitás, hogy benne
több lakó lehet.
Nem ám! Csigaházban
csak egy a lakó…
Egy emeletén sincs
szoba kiadó!

Csiga Zsiga

Csiga család
kicsiny fia,
a kíváncsi Csiga Zsiga
gondolt egyet,
nagy merészet:
„Elmegyek és széjjelnézek,
ki lakik a
bokor alatt,
kié az a fura kalap?!”
El is indult
Csiga Zsiga,
lassan ment, mint minden csiga.
Míg odaért – azalatt
jókorát nőtt a kalap.
„Az én nevem
Gomba Gábor,
gomba vagyok a javából!
Nagyot nőttem
reggel óta,
így növünk mi gomba módra!”
Nézte Zsiga
a kalapot,
bánatosan sóhajtozott:
„Hej, ha gomba
lettem volna,
de nagy lennék már azóta!”
Míg így töpreng – azalatt
nyugovóra tért a nap.

„Hallod-e,
te csigagyerek,
itt az este, mi lesz veled?
Éjszakára
szállást ki ad?
Meglásd, félni fogsz itt magad.”
„Dehogy félek,
kedves Gomba!
Bebújok a házikómba.
Nem lehet itt
semmi hiba,
azért vagyok Csiga Zsiga!
Mire felkel majd a nap,
jól kialszom magamat!”

Békaebéd

Nemsokára itt a dél,
főzni kéne valamit…
Békamama vartyogva
faggatja a fiait:

– Porontyaim, kutykuruty,
mi legyen ma az ebéd? –
Brekegik a porontyok:
– Békalencse-főzelék!

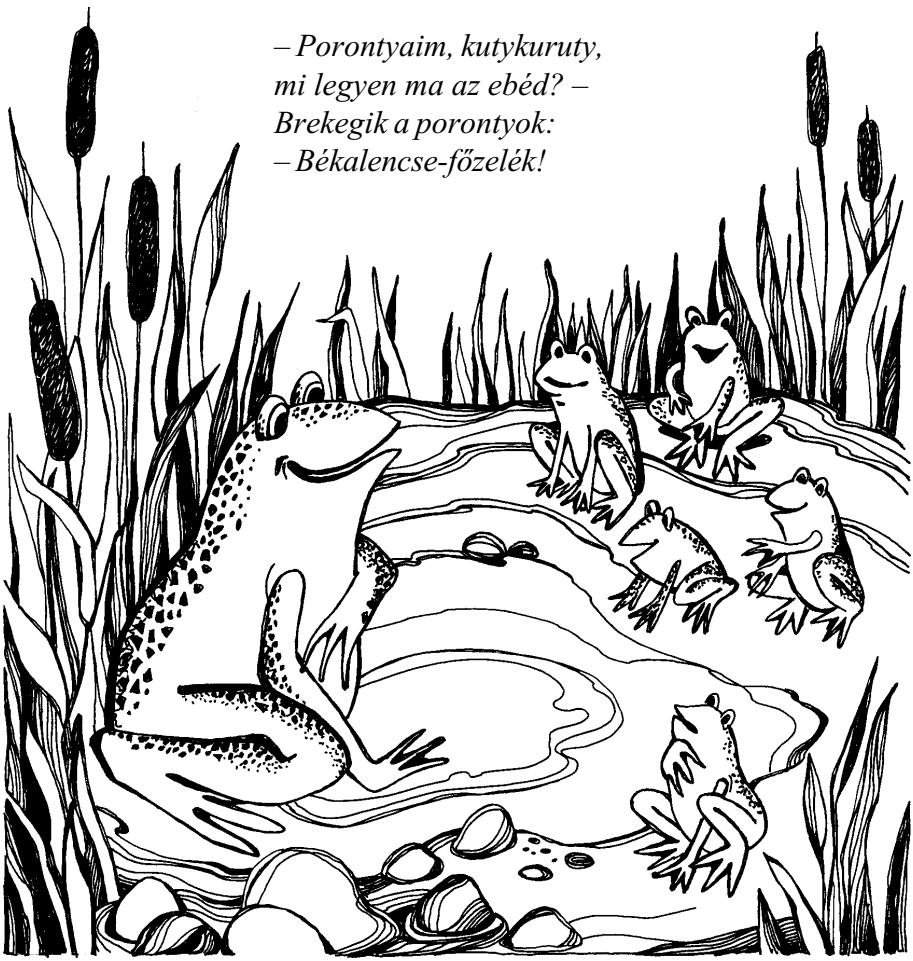

Három rák

Patakparton sütkérezik
három rák,
nagy ollójú, csuda mókás
figurák.
Gondol egyet s azt mondja az
öreg rák:
– Nézzünk szét a nagyvilágban,
cimborák!…
Azon nyomban elindul a
három rák.
(A lépteik
nem valami
szaporák!)
S ahogy mennek, mendegélnek,
de furák!
Hátrafelé bukdácsol a
három rák!

A tükörponty

Tükörpontynak
nincs halpénze,
nincs egy árva
halfillérje.
Így ő boltba
nem is tér be,
hisz pénz nélkül
mit is kérne?

Tükörpontynak
nincs ernyője,
nem is megy ki
az esőre!…
Pedig nincs mit
félni tőle –
hisz vízhatlan
pőre bőre…

Pingvingyerekek

Három apró állatkerti
pingvingyerek
jókor reggel libasorban
útnak ered.
Édesanyjuk odaáll a
kiskapuba,
onnan nézi, hogy tötyög a
három fia
kora reggel az állatkert
ovijába –
frissen mosott fehér ingben
s szénfekete
kiskabátban.

A süngyerek bánata

Süncsaládnak Simi fia,
a kis tüskés süngyerek,
mióta csak eszét tudja,
fura dolgon kesereg:

– Miért hívnak sündisznónak?
Hogy illik rám ez a név?
Óvodás csak nemrég lettem,
olyan pici vagyok még.

Kiskorukban becenevet
kapnak mind az állatok…
Hogy lehet, hogy ilyen név csak
éppen nekem nem jutott?!

Lám, a bárányt, amíg kicsi
úgy hívják, hogy: ***barika****,*
gyerekkorban ***csikó*** *nevet*
visel minden paripa.

Picinyüket ***fiókáknak***
becézik a madarak,
békáék meg ***porontyokat***
nevelnek a víz alatt.

Boci, cica, csibe, gida *–*
mind-mind állatgyerekek…
Mért csak nekem nem találtak
kiskoromra szebb nevet?

Sünröfinek ha hívnának –
röfögnék a ***malacok****:*
„Ne bitorold a nevünket!
Nem vagyunk mi rokonok!…”

Azóta is egyre búsul,
bánatos a süngyerek…
Szegénykének mai napig
nem találtak szebb nevet!

Süni Samu

Süni Samut odújából
kicsalta a kikelet…
– Jó, hogy megjött már a tavasz,
kezdtem unni a telet!…
S amint éppen nyújtózkodik,
arra ballag Nyúl Jenő:
– Szép jó reggelt, Süni pajtás,
elég későn bújsz elő!
Látod, én már fel is vettem
halványszürke öltönyöm.
Valahányszor jön a tavasz –
új ruhába öltözöm.
Ruháimat az erdei
úriszabó varrja rám…
Nagykabátot, prémes lajbit
vele varrat nagyapám…
Amint látom, te még mindig
tüskés gúnyád viseled…
Hát, Sünikém, elég kopott,
elég ósdi viselet…
Mért nem varratsz már magadnak
szép, divatos, új ruhát?
Ebben a csúf, ócska göncben
kinevet a fél világ…
Ha akarod, elmehetünk,
felkeressük a szabót:
varr ő neked puha prémből
új nadrágot, új zakót…

– Nincs szükségem a szabóra!
Régi ruhám megteszi…
S ha nagyon kell, tüskéimet
majd köszörűs hegyezi!…

Denevér-bőregér

Ha a tájra
homály borul,
s a nap már aludni tér –
az esteli
szürkületben
száll, csapong a denevér.
Titokzatos
suhanó lény:
szárnyal, pedig nem madár,
ide röppen,
oda röppen –
s már nem látod, merre jár…
Padlásokon,
várak ormán
népes, nagy csapatban él,
társaival
békességben
jól megfér a denevér.
Éjszaka jár
vadászatra
(bánják is a kártevők),
nem akadály
a sötétség,
sose tartja vissza őt.
Megesik, hogy
„bőregérnek”
csúfolják a denevért…
Nem csoda, hogy
bosszankodik,

megsértődik ő ezért…
– Miért kaptam
e csúf nevet,
mai napig nem tudom.
Hiszen nekem
sohasem volt
az egér a rokonom…
Rágcsáló én
sose voltam,
mint az egér, a galád…
Bármit talál,
akármit lel –
mindent, mindent összerág!
Gyáván egér-
lyukban lapul,
ott tanyázik, ott remeg…
Ha betéved
a kamrába –
kifüstölni sem lehet…
Nekünk nincsen
odúnk, fészkünk.
Hártya-szárnyunk többet ér…
Hisz ilyenbe burkolódzik
(télen, mikor
csüngve alszik)
minden egyes denevér.

A gepárd

A gepárd,
a gepárd
gyorsabb, mint a leopárd.
Annak sose
volt rokona,
se komája, se sógora.
Állatkertben
nem látható
e gyors lábú ragadozó.
A szavanna,
az kell neki,
csak a pusztát, azt szereti.
Úgy csúfolják:
„Macska-kutya”.
És hogy miért? Ő is tudja:
feje – akár
a macskáé,
lába meg, mint a kutyáé…
Szelídítve
kezes állat:
dorombol a gazdájának.
Vadászni is
elkíséri,
macskamód hízeleg néki.
Ám a kutyát
ki nem állja!…
Fúj, sziszeg rá, hogyha látja…
Nos hát, ebek,
félni nem árt!…
Nem haverotok a gepárd!

A nagy szenzáció

Halló, halló, rádió!
Van egy nagy szenzáció!
Hadd tudja meg a világ:
született egy kiszsiráf!
Mint egy játék, akkora…
De már hosszú a nyaka!…
Nógatásra nem is várt –
azon nyomban talpra állt!
Igaz, kicsit imbolyog,
de már ez is nagy dolog!
Anyukája azt mondta,
beíratja oviba…
Ovis lesz a kiszsiráf,
állatkerti óvodás…
Halló, halló, rádió!
Ez a nagy szenzáció!

Keresztelő

A hatalmas
állatkertben
született egy pici teve…
A parányi
kétpúpúnak
jó sokáig nem volt neve.

Igen-igen
bántott engem,
hogy névtelen a kisteve…
Így lettem a keresztanyja!
S van már neve:
TEVE KEVE!

Névsorolvasás

– Tudjátok-e,
hogy a zsiráf
tanfelügyelő?
Az állatok tanodáit
ellenőrzi ő…
Szigorú ám
zsiráf urunk,
nem tűr mulasztást!
Amint belép,
elkezdi a
névsorolvasást:
– Bari Bori,
Cincér Cili,
Csacsi Csabika,
Boci Joci,
Csóka Zsóka,
Dongó Danika,
Csiga Zsiga,
Darázs Balázs,
Gácsér Gedeon,
Harcsa Marcsa,
Fácán Kálmán,
Gúnár Zebulon,
Kandúr Artúr,
Liba Linda,
Maki Misike,
Mackó Lackó,
Nyuszi Gyuszi,
Süni Simike,

Róka Réka,
Teve Keve,
Pulyka Agenor,
Mókus Rókus,
Szúnyog Ubul,
Tacskó Teodor…
– Nos, ki nincs itt? –
szól a komor
tanfelügyelő,
s táskájából
piros plajbászt,
noteszt húz elő…
– Ki nem jött ma
iskolába?
Halljuk a nevét! –
Megszeppenve
szól az osztály:
— Csak Veréb Geréb…

Nem varrónő, nem szabó

Találós kérdések

Van egy madár,
jól ismered.
Nem dalol az
víg éneket.
Ám ha megszólal
a hangja:
csak a saját
nevét mondja.

Melyik ez a madár?

(A kakukk)

*

Akárhová
elmehetek –
éjre szállást
nem keresek.
Én mindenütt
otthon vagyok –
másnak lakást
sosem adok.
Mi az?

(Csiga)

*

Bár nevében ott a *ló*,
lószerszám rá nem való.
Hátán sose volt nyereg,
nem is húzott szekeret.

Vízben lakik ez a *ló*,
azért mégsem víziló.
A lakása házikó –
nyílik rajta két ajtó.
Mi az?

(Kagyló)

*

Szobába megy – kifele áll.
Szobából jön – befele áll.
Padlásra megy – lefele áll,
Pincébe megy – felfele áll.
Mi az?

(A macska farka)

*

Hófehér a
bundám nekem,
rózsaszínű
a két szemem…
Bajszom is van
s két nagy fülem…
Rájöttél-e,
mi a nevem?
No, mi?

(Húsvéti nyuszi)

*

Haja nincs,
de van szakálla.
Nem nyírja,
nem borotválja.
Borbélyhoz ő
sose jár…
Kié lehet
e szakáll?
No, kié?

(A kecskéé)

*

Nincsen mosógépem,
nem is kell az nékem,
hisz mosónő nem vagyok,
nagymosást nem vállalok.
Bezzeg teknőm van jókora,
azt cipelem mindenhova…
Mi az?

(Teknősbéka)

*

Sárból építettem
emeleti házam,
kibéleltem szösszel,
noha kint már nyár van.
Benépesül házam
sok kis aprósággal,
s ha megnőnek, mind-mind
csivitelve szárnyal.
Mi az?

(Fecske)

*

Minek neki két olló,
nem varrónő, nem szabó…
Tompa is a két olló ——
szabókézbe nem való.
Mi az?

(A rák ollója)

*

Állandóan
fonunk, szövünk,
bár nincs takács-
mesterségünk…
Sose voltunk
naplopók!
Merthát dolgos
minden …….!
No, ki?

(A pók)

*

Piros kabátkámat
nem a szabó varrta.
Kabátban születtem...
Hét gomb is volt rajta...
Mi az?

(A katicabogár)

*

Nem kaktusz
és nem tűpárna…
Mi lehet hát?
Hisz van lába!...
No, mi lehet?

(Sündisznó)

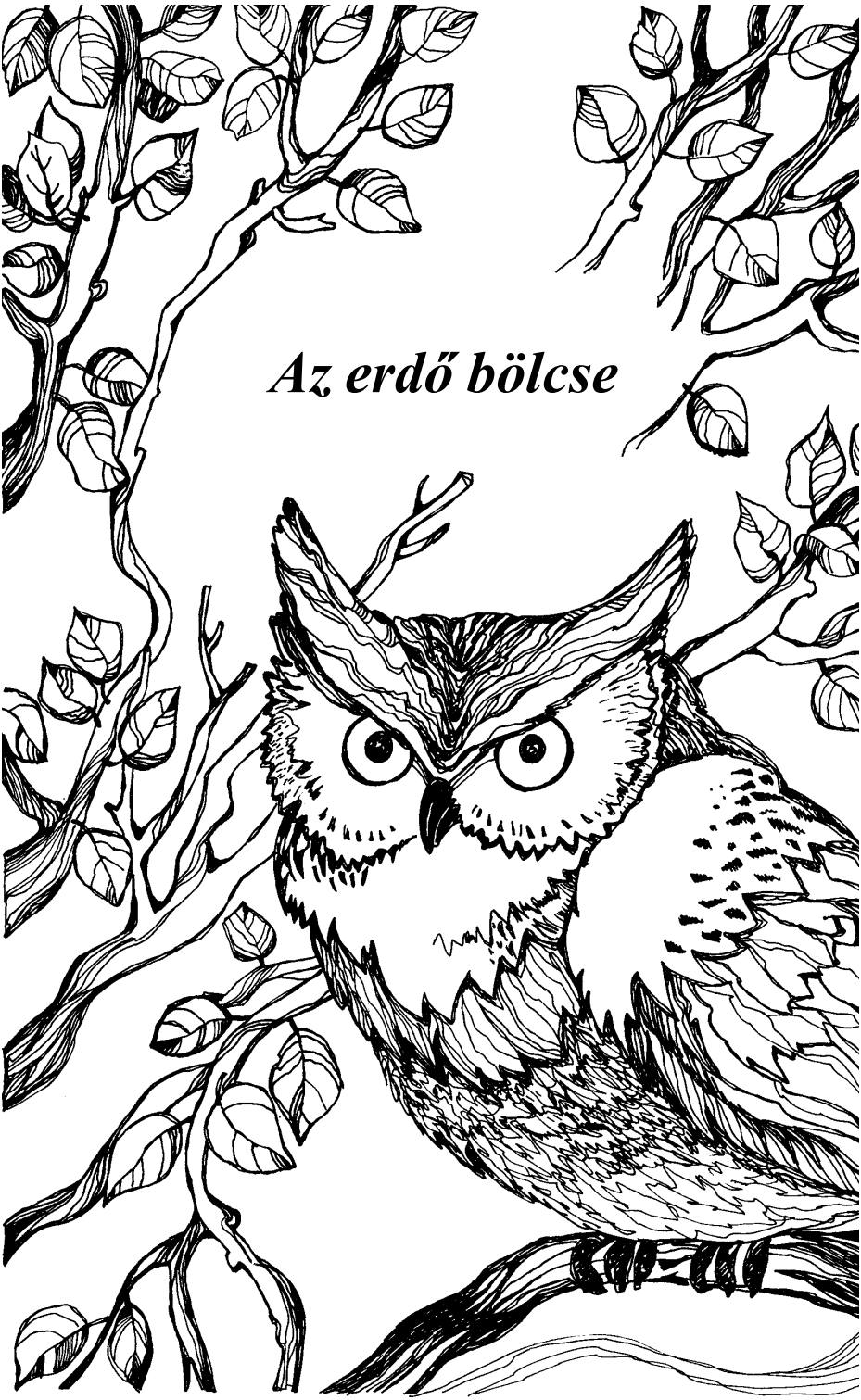
Az erdő bölcse

Bagolybánat

Hát az úgy volt, hogy egy szép, meleg csillagos estén tanácskozásra ültek össze a baglyok a legöregebb tölgy ágán. A tanácskozáson sok mindenről szó esett, de a legfontosabb napirendi kérdés, amiről mindig a legtöbbet beszéltek, nos, most is az erdei csendháborítás volt.

– Sürgősen tenni kell valamit! – huhogta Uhu, az elnök, a legvénebb bagoly. – Amióta ezek a vándorénekesek visszatértek fészkükre Délről a hosszú vendégszereplés után, nincs nyugalom, nincs pihenés. És ráadásul mind szólóénekes: hol az egyik énekel, hol a másik, hol pedig a harmadik. Olyan éneklést csapnak, hogy zeng tőle az erdő. Márpedig igazán ránk férne egy kis pihenés, egy kis alvás a nehéz éjszakai műszak után. Estére jár az idő, mire végre elhallgatnak, de ilyenkor a fülemüle kezdi gyakorolni trilláját.

Úgy csattog, de úgy, hogy az ember meg se hallja az egér neszezését, pedig hát jó fülünk van, hiszen fülesbaglyok vagyunk!

– Egyetértünk az elnökkel! Így van ez, pontosan így! – szóltak közbe a többiek. – Sürgősen intézkedni kell! Ez így nem mehet tovább! – huhogták, és bagolymódra nagyokat pislogtak.

– Van egy javaslatom – folytatta nagy bölcsen Uhu, az elnök. – Alakítsuk meg az énekes madarak dalárdáját. Így legalább akkor énekelnek majd, amikor mi akarjuk, és egyszerre fújják el a nótájukat, nem pedig

külön-külön és akkor, amikor kedvük szottyan. Meglátjátok, milyen csend, milyen nyugalom lesz itt az erdőben!

A tanácskozás résztvevőinek igen tetszett a tudós öreg bölcs tanácsa. Elhatározták hát, hogy pályázatot hirdetnek, amelyre minden jómadár benevezhet, ha csak egy kis hangja is van. Tüstént hozzá is láttak a hirdetmény megszövegezéséhez. Amikor végre hosszú huhogás és tanakodás után elkészült a fogalmazvány piszkozata, a szöveget Bagoly Berci körmölte át egy jókora nyírfakéregre, mert szó, ami szó, a baglyok között neki volt a legszebb írása. A kész plakátot az erdő szélén függesztették ki egy fára, hogy szem előtt legyen, hogy mindenki jól lássa. Igaz, mire a plakátot kifüggesztették, már nagyon sokan tudtak a dologról. Az történt ugyanis, hogy az erdő fő pletykása, Harkály Helén kihallgatta, miről volt szó a bagolyértekezleten, s alig várta, hogy felkeljen a nap, tüstént nagydobra verte.

A készülő nagy esemény híre futótűzként terjedt. Minden énekesmadár a torkát köszörülte. Rigó Rózsi majdnem biztos volt a dolgában, hogy szopránjával ő lesz a dalárda szólistája. A fülemülék is gyakoroltak, de azért egy kicsit bántotta a csőrüket, miért éppen a baglyok előtt kell vizsgázniuk. A múltkor még Seregélyék is azt regélték nekik, hogy ilyen botfülű madarakat, mint a baglyok, akiknek semmilyen zenei képzettségük nincs, ilyeneket még ők sem láttak. Azt is furcsállották, hogy miért pont Veréb Vilmát szerződtették zenei kísérőnek, amikor a muzsikához még csak nem is konyít.

Hogy, hogy nem, a varjú fülébe is eljutott a hír. Természetesen ő is elhatározta, hogy benevez. Hogyis-

ne! Hiszen milyen ritkaság az énekesek között az olyan basszus hang, mint az övé! Kár, hogy csak ritkán gyakorolt! De a dalárdában még sokra viheti azért!

Aztán elérkezett a nagy nap. Az erdei hangversenyterem zsúfolásig megtelt. Fürjek, pintyek, cinkék, fülemülék, pacsirták, rigók meg a jó ég tudja, kik nem voltak még ott, de annyi biztos, hogy valamennyien szörnyen izgultak. Nem csoda, hiszen a szigorú bagolybizottság előtt kellett bemutatniuk, ki mit tud.

Szívgyönyörködtető volt minden madár éneke. A zsűri külön dicséretben részesítette a pacsirtát, aki oly szép tisztán szólaltatta meg a felső cét is. (A rigók persze irigykedve összedugták a fejüket, és azt mondták: „Könnyű neki!”) Külön díjjal jutalmazta a bizottság a cinkét is „Nyitni kék!” című daláért, mert nagyon szépen, értelmesen ejtette a szavakat.

Már majdnem mindenki átesett a próbaéneklésen, amikor éppen a varjút szólították. Fényesre vasalt frakkjában felröppent az emelvényre, bal szárnyával a zongorára támaszkodott, tüdejét teleszívta levegővel, szemét lesütötte, aztán kitátotta csőrét és teli torokból rázendített: „Kár, kár, kár!” Ó, borzalom! A zsűritagok hátán végigfutott a hideg, tolluk égnek meredt, a szemük pedig csak úgy forgott a szörnyülködéstől. Uhu még a pápaszemét is feltette, hogy jobban lássa, ki az a jómadár, aki ilyen hanggal ide merészelte tolni a csőrét! No, és a többi madár?… A begyüket fogták a nevetéstől. A varjú pedig… azt se tudta, hová legyen szégyenében. Azóta se látni az erdőben…

A rend és csend, persze, nem állt helyre az erdőben, mert valahányszor összegyűlnek a madarak, hogy

kórusban énekeljenek, eszükbe jut a varjú esete, és mindig kitör belőlük a nevetés. Szegény álmatlan baglyok! Még ma is egyre azon törik bölcs fejüket, hogyan lehetne csendet teremteni az erdőben.

Miért nem lép a veréb?

Elárulom, jó ideig én se tudtam, miért ugrál a veréb, és miért nem lép ugyanúgy, mint a többi hozzá hasonló madár. Bárkitől kérdeztem, senki se tudott elhihető feleletet adni. No, gondoltam, legjobb, ha az erdők bölcséhez, a bagolyhoz fordulok, és tőle tudakolom meg, mert ha senki, de ő biztosan ismeri a madarak történetét. Nos, így tudtam meg, amit akartam.

Szóval, úgy kezdődött a dolog, hogy Verébék tetőalji otthonában egy szép napon felhasadt a két parányi tarka tojás, és kikelt belőlük két icipici verébfióka. El sem lehet mondani, mekkora volt Verébmama meg Verébpapa öröme, hiszen alig várták ezt a pillanatot. Gyönyörködve nézték a szalmával, szösszel bélelt puha, meleg fészekben, pihevánkoson, tollpaplan alatt pihegő két csupasz apróságot, s be-betakarták őket, hogy meg ne fázzanak. A szülők féltve őrizték a fészket, még eledelért is felváltva jártak: hol Verébpapa, hol pedig Verébmama ment beszerző útra. Telt-múlt az idő, s a két verébfióka szemlátomást nőtt, növekedett. Úgy felcseperedtek, hogy kicsi lett nekik a pihevánkos meg a tollpaplan, s akkor édesanyjuk szép szürke tollruhát adott rájuk. Volt ám öröm! Gyönyörködve nézték a kicsinyek a szép hosszú szárnytollakat. Hiszen pont ilyet viselnek a nagyok is! Ebben az öltözékben akár el is mehetnének szétnézni egy kicsit a nagyvilágban! Mi tagadás, az új mezbe öltözött két lurkó hirtelen szűknek találta a meleg fészket.

– Azt hiszem, most már ideje lenne tanulásra fogni a két gyereket – mondta Verébpapa a feleségének, amikor a kicsinyek elaludtak.

– Hát, bizony, elég nagyok, hogy megtanulják, hogyan kell a szárnyukat használni – felelte Verébmama. – Ficseri szomszéd fiai már egészen jól repkednek, pedig azok sokkal kisebbek. Épp tegnap láttam, amikor az elemózsiát hoztam.

A Verébszülők sokáig beszélgettek a gyerekekről. Mindent meghánytak-vetettek, s végül is elhatározták, hogy másnap jókor reggel, még napkelte előtt felkeltik fiaikat, s elkezdik velük az első repülési leckét. Azért választották a hajnali órákat, mert olyankor az éjszakai egerészéstől fáradt macskák békésen alszanak, és nem kell tőlük tartani.

A szülők beszélgetése a késő éjszakába nyúlt. A Hold azalatt jókora utat tett meg az égen. A két verébfióka mit sem sejtve a szülők szándékáról, édesen aludt, s talán éppen az új tollruháról álmodott.

Hamarosan Verébpapát is elnyomta az álom. Csak Verébmamát nem hagyta elaludni egy gondolat.

„No lám, mindenről beszéltünk, csak arra nem gondoltunk, hogy mit húzunk holnap reggel a gyerekek lábára?! Egy pár csizma van összesen! Mezítláb egyik gyereket sem indíthatom el a meleg fészekből! Olyan hidegek mostanában a hajnalok!”

Verébmama alig várta, hogy pirkadjon. Jött is a hajnal, nem késlekedett, s az első szellőrebbenésre felébredt Verébpapa.

– Te már ébren vagy, mama? – kérdezte, és szárnyait szélesre tárva nagyot nyújtózott.

– Ébren-e? Még el sem aludtam! Hogy is tudtam volna elaludni – szólt gondterhelten Verébmama, és részletesen előadta aggodalmát.

Verébpapa azonban, mint mindig, most is hajthatatlan maradt. Hiábavaló volt minden beszéd. Amit ő egyszer a fejébe vett, arról senki sem tudta többé lebeszélni.

– No, amiatt sose búsulj, hogy csak egy pár csizma van! – mondta. – Elég az! Megosztoznak rajta!

– Az egy pár csizmán a két gyerek?! – kérdezte értetlenül Verébmama.

– Igen, igen – hangzott a határozott válasz. – Az egyik a jobb csizmába, a másik meg a balba dugja a két lábát. A repülésnél igazán nem számít, hány csizma van rajtuk! A szárny a fontos! Holnap pedig majd megvesszük a másik párat is!

Így történt hát, hogy azon a párás, hűvös hajnalon a verébfiókák egy-egy csizmát húzva két lábukra, elkezdték a tanulást. Felkuporodtak a tűzfal tetejére, és csendben kuksolva, szemrebbenés nélkül figyelték apjuk minden szavát, minden mozdulatát. Mert Verébpapa nemcsak magyarázott, hanem meg is mutatta, hogyan kell álló helyzetből elrugaszkodni, hogyan kell a szárnyakat mozgatni, hogyan kell kanyarodni és leszállni. A két lurkó elég könnyűnek találta a leckét, mégis megszeppent mind a kettő, mikor apjuk "Indulj!"-t vezényelt. De hiába, indulni kellett. Most látták csak, hogy bizony, nem olyan könnyű dolog a repülés. Alaposan elfáradtak, míg saját szárnyukon átvergődtek a tűzfalról a kerítésre, onnan pedig a földre.

– Csirr, csirr, sikerült! – csipogták boldogan lihegve.

Igen ám, csakhogy a neheze ezután következett. Mert a repülés gyerekjáték volt ahhoz képest, ami itt várt rájuk a földön. Az történt ugyanis, hogy az első repülési próba után az apjuk a bokor alá parancsolta őket.

– Gyorsan menjetek oda a jázminbokor alá, ott fújjátok ki magatokat! Az védett hely! – szólt az apai utasítás.

Könnyű azt mondani! De hogy tegyék meg az utat a jázminbokorig, még ha nincs is messze? Lépni nem tudnak! Hogy is léphetnének, hisz nem tudják használni a lábukat! Egy csizmába van bujtatva mind a kettő! Mit tehettek mást, egyszerre két lábon ugrálva próbálták megközelíteni a bokrot. És lám, egész jól sikerült!

A verébfiókák még három ízben végeztek aznap repülési próbát, és minden repülés után a bokor alá mentek pihenni.

– Nem vesszük meg a másik pár csizmát! Semmi szükség rá! – jelentette ki Verébpapa, amikor hazamentek. – Elég a két gyereknek ez az egy pár is. Utóvégre repülni tanulnak!

Hát igen! A két verébfióka valóban meg is tanult repülni. Abban nem volt hiba! De a másik pár csizma híján lépegetni, azt nem! A mai napig sem tudnak!

Tartalom

Dallal lesz a szívünk tele... 5

Hegedűszó 7

Lúdláb, libaláb… 9
Mondókák

Hangos a kert sarka 17
Cini-cini-cinke 18
Cinkebeszéd 19
Fecskefészek épül 20
A kisfecskék 21
Verebek 22
Veréböröm 23
Madárbeszéd 24
„Szarkaságok” (Szarka-mondókák) 26
Sirályok 29
Taliga-galiba 30
A pelikán 31
Gólya-terefere 32
Rokonok 33
A gólya meg a békák 34

Ihaj, csuhaj, diridom! 35
Férjhez ment a cincér lánya 36
Jánosbogár 38
Dongó Dani danája 39
Darázscsípés 40
Szitakötő 40
Az én kis prímásom 41
Mit csinál a tücsök télen? 43

A pók 44
Zümi-zümi meg a tündérrózsa 45
A báli cipő 47
Kurta történet 50

Népesebb lett a világ 51
Kakasszó 52
Kinek van igaza? 53
Kokas Kálmán kalapja 55
A kakas meg a róka 56
A csirkekeltetőben 58
Kacsakölykök 59
Hápi kacsa 60
Kislibák 62
Libakaland 63
Libalagzi 64
Libabolt 65
Szebb a páva 67
Csacsicsalád csemetéje 68
Bálba készül a szamár 70
Megy a fogat, csacsifogat... 74
Vers egy másik Szemere szamaráról 75
Miért? Miért? 77
A kiscsikó 79
Kócos, a puli 80
Kutyaól 80
Buksi házőrző lett 81
A táncoló ceruza 82
Macska-pereputty 86
Macskamenü 87
A két hős kiscica 88

Csóré cicánk 89
Népesebb lett a család 90

Ki lakik a bokor alatt? 91
Az árva nyúlgyerekek 92
Tapsifüles 93
Nyuszi Gyuszi 94
Közeleg a húsvét 95
Nyúl Tamás, az óvodás 96
Róka-móka 98
Csigabiga 99
Csigabiga háza 100
Emeletes csigaház 101
Csiga Zsiga 102
Békaebéd 104
Három rák 105
A tükörponty 106
Pingvingyerekek 107
A süngyerek bánata 108
Süni Samu 110
Denevér-bőregér 112
A gepárd 114
A nagy szenzáció 115
Keresztelő 116
Névsorolvasás 117

Nem varrónő, nem szabó 119
Találós kérdések

Az erdő bölcse 125
Bagolybánat 126
Miért nem lép a veréb? 130